

+ "Vă spun că de vor tăcea aceştia, pietrele vor striga." +
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 39-40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naționalist ortodox

- în duhul național creștin al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul I, Nr. 9, MAI 2004

Apare la jumătatea lunii

7 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

Ideologie O diversiune

Atitudini Idioții

Cruce și spadă

Interviu Flor Strejnicu

Dreptul nostru la replică

Istorie Salazar

Actualitate Presă românească în Bucovina de Nord

Cultură / Personalități de dreapta Traian Brăileanu

In memoriam Pierderea Bucovinei de Nord - Document

Hronic legionar"

Diverse De la liniște la cântec; Statul, reprezentantul

Concurs

Poșta redacției

SCRISOAREA II

Domnule Radu,

îată că profitând de amabilitatea cu care (aș vrea să cred) ați acceptat să luati în seamă prima mea scrisoare, am avut curajul să vă mai inopertnez cu una. Dar ce rost poate avea o aşa o corespondență unilaterală? Vă voi spune: sunteți singurul din tabără adversă cu care am făcut cunoștință direct și, în afară de subiectivismul determinat de împrejurări și de pozițiile noastre antagoniste, am avut senzația că aș putea să am în dvs. un interlocutor.

La emisiunea la care am participat împreună ați pus o întrebare: "Ce poate învăța un Tânăr care vine la o organizație legionară?"

Dvs. ce ați fost învățat că poate afla un Tânăr la legionari?

- Ura împotriva celor care nu sunt de aceeași religie cu tine?

- Că legionarii sunt sortiți să conducă lumea?

- Că oricine nu se declară fățuș de partea noastră trebuie discreditat sub o formă oarecare și, în final, distrus social sau chiar fizic?

- Că noi avem o țară și că oricine se crede stăpân în ea, noi îl vom omori cu forță armată, cu elicoptere și rachete?

Ce ați mai fost învățat de comuniști, că legionarii se declară popor ales?

Nici vorbă de așa ceva, d-le Radu! La noi se poate învăța esența religiei creștine: Dragoste! Nu ură, nu răzbunarea până la a șaptea generație! Dragoste de aproapele tău, iertarea.

Noi, care ne numim "Legiunea Arhanghelului Mihail", nu vom uită însă niciodată că legionarii au fost și sunt în primul rând și că patronul nostru poartă sabie!

La noi tinerii pot învăța că scopul românilor nu este

CUVÂNTUL LEGIONAR mai 2004

împilarea altora. Noi va trebui să devinim mai buni decât cei cu care conviețuim; dar atenție, tot la noi tinerii învață că acest pământ ne aparține din negura timpurilor și că atunci când năvălirile barbare ne-au pus la grea încercare și au pus la îndoială drepturile noastre aici, am renăscut din propria cenușă și ne-am apărat chiar și în cele mai imposibile situații.

Noi îi învățăm pe tineri că, în momentele cele mai grele, decisive pentru soarta acestui popor, Dumnezeu i-a trimis omul providențial: un Horea, un Tudor Vladimirescu, un Iancu Jianu, un Corneliu Zelea Codreanu, și că toți aceștia au salvat cu sângele lor continuitatea existenței și a demnității acestui neam.

Noi îi învățăm pe cei tineri că poporul român este singurul din lume care nu a dus războaie de cucerire.

Noi îi învățăm care sunt cerințele firești ale acestei țări și că au datoria sfântă să nu cedeze o palmă din acest pământ, că toate aceste sfâșieri ale țării sunt un motiv în plus pentru a deveni **mai buni, mai eficienți, mai ordonați, mai organizați**, pentru a ne crea cu mâinile și cu mintea noastră o țară capabilă să-și țină la respect dușmanul din afară și dinăuntru. De-a lungul timpului s-a dovedit că cel mai bun vecin al României a fost Marea Neagră.

La noi cinstea trebuie să primeze peste tot: în relațiile dintre camarazi, dintre camarazi și ceilalți cetăteni și până și în relațiile cu dușmanul, căci una din legile de bază merge până acolo încât: "Decât să învingi printr-o infamie, mai bine cazi luptând pe drumul onoarei".

Un Tânăr care vine într-o organizație legionară mai este învățat
(continuare în pag. 5)

Nicador Zelea Codreanu

pag. 1

Problemele tineretului / Ideologie O DIVERSIUNE

"Legiunea nu este o broască festoasă ca s-o cunoști după carapace." (Horia Cosmovici - "Statul și elita legionară")

"Tricolorul" d-lui Vadim Tudor din 11 mai 2004 avertizează "Doctrină" cu citate din "mărețul" "comandant", distrugătorul operei pe prima pagină - în noul stil mesianic (căptat, probabil, de când Căpitanului). "Comandantul", fugit din țară în portbagajul unei cu ridicarea statuii lui Ysac Rabbin), dar în vechiul limbaj: "Domnilor mașini, a dat indicații ("prețioase", cum altfel?) camarázilor băgați intolleranți Alex. Marton, Marco Maximilian Katz și Radu Feldman Alexandru - ochii căt sarmaua, s-ar putea să vă fie dor de PRM..."

De ce? Păi: "Legionarii români au demonstrat, de 1 mai, la Berlin!" Și mai mult: "Ei s-au alăturat neo-fasciștilor din Germania, Spania, Austria, SUA".

Vă mai amintiți de bancul cu mașina câștigată de Bulă la loto? "Felicitări, dragă Bulă, am auzit că ai câștigat o mașină!" "Mulțumesc, dar ești prost informat: nu e vorba de o mașină, ci de o trotinetă..." "Ei, oricum, felicitările!" "Mulțumesc, dar lasă-mă să termin: nu am câștigat-o, ci mi s-a furat!" Cam aceeași senzație cred că au avut-o și cititorii ziarului vadimist când, întorcând grăbiți paginile ca să vadă cum au defilat legionarii la Berlin, au descoperit că, de fapt, a fost doar UN (una bucătă) reprezentant al ... "Noii Drepte"!

Nu mă hazardez să presupun motivele pentru care ziariștii vadimisti văd multiplicat.

De altfel, și W. Totok pare să aibă o imaginea îngrijorătoare de săltarea: "Prezența inedită a unei organizații radicale românești la o reuniune a unui partid extremist german marchează extinderea acțiunilor de consolidare a unor structuri internaționale ale extremiștilor europeni."

Oare ziariștii "Tricolorul" s-ar fi gândit de ce "legionarii români" nu s-au întâlnit tot cu legionarii români din Germania (care există, vă afirm cu mâna pe inimă)? Sau de ce legionarii din Berlin nu au manifestat ei însăși alături de neonaziști și neofasciști? Cred că am pretenții prea mari de la un ziar care declară "scandal național" prezența unui "nou-dreptaci" la Berlin.

Așa cum remarcă Horia Cosmovici, "Pe legionar nu-l cunoști după cămașă" (adică după manifestări pur formale). Chiar dacă membrii Noii Drepte s-ar îmbrăca în cămașă verde (și nu neagră), chiar dacă vorbesc - la ocazii festive, vrând să iasă în evidență - despre Corneliu Zelea Codreanu, nu înseamnă că au orientare legionară. Dacă dl. Vadim, de exemplu, ar avea fantezia să umble pe stradă în rasă călugărească (între două ședințe de partid), nu cred că l-ar confunda cineva cu un călugăr.

În ultimul timp, goana după NOU - cu orice preț - nu prea sună a bine... Am văzut și ce e cu NEW Age (anticreștinism profund), am văzut Partidul NOUA Generație - satelit al PSD-ului. Vedem zilnic aproape cum orice produs cosmetic, orice ciocolată care și-a înrăutățit calitatea, își schimbă totodată design-ul și se numește NEW.

Membrii "Noii Drepte" or fi în realitate internaționaliști, malagambiști sau Dumnezeu știe ce; pot să afirm însă un lucru cu precizie: nu au ideologie legionară.

În site-ul lor oficial se declară repetat și textual: "Sunt membri Noii Drepte și legionari în același timp? Răspunsul este simplu: NU."

Atât ar fi de ajuns.

Dar cum "noii-dreptaci" îl iau drept "paravan" pe Căpitan și se pretind "continuatori", dar "pe linie nouă", cred că mai sunt necesare câteva lămuriri:

- primo: cine are atâtă răbdare încât să parcurgă adunătura lor doctrinară și găsi democrația de tip "participativ", "omul nou" al lui Sima, distributismul englezului Chesterton - într-un cuvânt, o demagogie populistă și fără nici o legătură cu doctrina social-politică, morală și economică legionară;

De altfel, se și disociază de "reacționarismul dreptei conservatoare", considerându-l "concept inadecvat și nereprezentativ pentru contextul politic actual", iar toate revistele de dreapta, fără deosebire, "de domeniul arheologiei politice";

- secundo: site-ul lor este plin până la refuz (la capitolul

"Doctrină") cu citate din "mărețul" "comandant", distrugătorul operei Căpitanului. "Comandantul", fugit din țară în portbagajul unei mașini, a dat indicații ("prețioase", cum altfel?) camarázilor băgați într-o nouă prigoană. Este suficient un citat pentru a se reliefa că de mare este diferența față de viziunea politică a Căpitanului:

"Pentru a cunoaște și aprecia un organism politic, nu e de ajuns să analizăm manifestările lui exteroare, aflate într-o stare de continuă prefacere, ci trebuie să străbatem dincolo de această zonă a nestatornicilor, până la ființa lui lăuntrică, până la conceptul său imanent." (citat din "Doctrina legionară" a lui Sima).

Deci nu e de ajuns să analizăm manifestările "exteroare". Or există și manifestări ... interioare?! Vorba preotului Palaghia: asemenea oameni care consideră că faptele nu îi angajează, se numesc "iresponsabili" și nu trebuie să circule liberi prin lume.

Tot în acest sens a fost edificatoare și discuția pe care am avut-o cu șeful Noii Drepte, dl. Tudor Ionescu, chiar anul trecut, de ziua Legiunii, la sediul nostru (cu martori). Dânsul ne-a expus convingerile sale personale (nu cele de fațadă): că însăși concepția Căpitanului este ... depășită, că trebuie să lupți cu aceleași arme ca ale dușmanului, oricare ar fi acestea (inclusiv mișelia) etc. Dl. Ionescu aprecia "viziunea politică" și abilitatea lui Sima în opoziție cu Căpitanul care ar fi fost, cincă, un învins.

De altfel, până și cinstirea memoriei Căpitanului de la 30 noiembrie "beneficiază" tot de citate din Sima.

De ce Noua Dreaptă nu este atunci încadrată la simiști? Simiștii sunt divizați în două: veteranii (Fund. Prof. Gh. Manu, Partidul Pentru Patrie) și tinerii (Şerban Suru), deci ar fi avut unde să activeze.

Răspunsul e de bun simț elementar: pentru că Noua Dreaptă nu este nici măcar organizație simistă, necum legionară.

Cei care își fac cruci mari duminica, în văzul tuturor, se mai ocupă și de prozelitism pentru muzica underground, muzică exaltând anarhia, violența, animalitatea, mesaje satanice (ex.: Comandorul Hoisan – piese: "Urasc", "Canalul colector", "Moartea e un sfetnic bun", disc "Anomalia" etc.) și explică anticreștinismul lui Nietzsche prin existența unui "Dumnezeu mediocru" (??!)

În programul așa-zisilor legionari intră și "aplicarea unei politici de reducere a creșterii demografice a țiganilor"; "țiganii reprezintă o comunitate străină și neintegrabilă în societatea românească". (rev. Noua Dr. nr. 3, 2003 – "Problema țiganească")

Numai acuzația de racism lipsea dintre toate acuzele nefondate aduse Mișcării! Acum, "mulțumită" confuziei întreținute cu sărgință de "Nouă Dreaptă" și susținute cu entuziasm de fabricanții de diversiuni, vor curge iarăși râuri de cerneală.

De fapt, acesta cred că este și unul dintre scopurile actuale ale dușmanilor Mișcării: s-o pună mereu în situația de defensivă, să se apere în fața opiniei publice, să explică la infinit cazurile Duca, Stelescu, așa-zisul antisemitism etc., pentru a nu mai avea timp să se dezvolte, să construască. Dar dacă va mai avea de explicat și racismul...

Nouă Dreaptă a aderat la Frontul Național European, structură pan-europeană a naționaliștilor care militează pentru "păstrarea statelor lor naționale". Iată că auzim și de o internațională naționalistă. Naționaliștii ucraineni și unguri încă nu sunt în acest bloc... Să vedem atunci "asistență reciprocă", "idealuri comune".

Abilitatea cu care Nouă Dreaptă adună mere cu pere pentru a obține bambuși e uluitoare, ca în povestea cu fata țăranului cea isteată care merge la boier "nici călare, nici pe jos" (călare pe măgar, cu picioarele târâindu-se pe pământ), "nici îmbrăcată, nici dezbrăcată" (cu un năvod de prinț pește acoperindu-i nuditatea), și "nici cu dar, nici fără dar" (cu un porumbel căruia îi dă drumul din mână la momentul întâlnirii cu boierul).

Cred că suntem cu totii sătui de oameni precum diamantul (nu atât de valoroși, ci cu atât de multe fețe).

Asemenei simiștilor, "noii-dreptaci" simt nevoie să se legitimeze, să aibă o filiație, pentru că, altfel, cum ar putea fi luati în seamă? S-ar mai plimba ei pe mapamond (Spania, Germania, Franța, Polonia etc.), s-ar mai întâlni cu falangistii?

IDIOTII

Vă rugăm să ne iertați: am fost idioți!

Intr-un interviu, publicat recent în ziarul "România liberă", Dumitru Ciaușu face o dezvăluire şocantă pentru cei care nu cunoşteau labirintul de la Ministerul Afacerilor Externe: Adrian Severin a semnat cu mâna lui (dolofană pe-atunci) un document prin care "a recunoscut" că Insula Şerpilor aparține Ucrainei. După care, se știe, însuși Emil Constantinescu a semnat, în vila lui Nicolae Ceaușescu de la Neptun, tratatul cu Ucraina, prin care abandonam, și de iure, toate teritoriile invadate de Stalin.

Cățiva istorici, ziariști și politicieni s-au opus cu argumente zdrobitoare acestui act extrem de grav care angajează destinul național al românilor.

Inutil.

Prin ce se deosebește prestația lui Adrian Severin de cea a lui Eduard Mezincescu de pe timpul lui Stalin? Iosif Visarionovici nu mai trăiește azi și nimeni nu-i-a pus lui Severin pistolul în ceafă.

Am analizat cu alte prilejuri acel document funest și nu vom intra în detaliu.

Scandal "în oglindă"

Proverbul cu "gogomanul care aruncă un bolovan în baltă și o mie de înțelepți se căznesc să-l scoată" se potrivește mănușă aici. Doar că ne lipsesc înțelepți.

De la semnarea tratatului româno-ucrainean s-au consumat zeci de runde de negocieri pentru a demarca platoul continental din Marea Neagră dintre cele două țări. Expertii de la Ministerul Afacerilor Externe fac naveta București – Kiev – București de patru ani și nu reușesc să-i convingă pe ucraineni că insula este o biată stâncă fără condiții de locuit. De la Congresul de la Berlin din 1878 insula este numită "stâncă" în toate documentele. Tocmai pentru că este prea mică, nu are condiții de locuit și, în consecință, nu poate beneficia de ape teritoriale, conform normelor de drept internațional.

După cum am prevent opiniile publică, dar și pe gingeșii noștri politicieni, încă înainte de a fi semnat tratatul cu Ucraina, Kievul va face tot posibilul ca stâncă să fie numită "insulă".

Ucraina a declanșat recent un scandal similar și cu Rusia în strâmtarea Kerchi. Acolo ucrainenii au decretat unilateral că Tuzla este insulă locuită - după ce au trimis cățiva grăniceri pe o fâșie de pământ steril. Nu a fost suficient că Moscova a cedat până și Crimea, marea mândrie a țărilor care s-au bătut cu tătarii și cu turci sute de ani pentru a dobândi această peninsulă pitorească și cu importante funcții strategice. Kievul vrea mai mult, fiindcă știe să joace tare: a deprins metoda de la fratele mai mare și se bucură de trecere în Statele Unite care, încet, dar sigur, își învăluie fostul adversar și prin oferte făcute Ucrainei. Kievul știe să speculeze acest moment favorabil pentru Ucraina de pe arena internațională, iar noi trebuie să fim foarte atenți.

Hai la Haga, dacă te țin curelele!

Convenția dintre Ucraina și România este ca, dacă până în luna iunie nu vor ajunge la un acord în privința platoului continental, atunci se va merge la Curtea Internațională de la Haga.

Dumitru Ciaușu observă corect că nici un politician ucrainean nu ar avea curajul să recunoască dreptul României asupra platoului, fiindcă acest lucru ar fi perceptuat de naționaliștii de la Kiev ca o trădere a interesului național.

Dar români nu au și ei mândria și interesele lor? Ei nu mai au

Ar mai reține atenția mass media?

Și Matei Caragiale, fiul lui I. L. Caragiale, își fabrică arbore genealogic nobiliar și purta inel cu blazon, iar taică-său, om cu picioarele plăcintarul, de la cărăratul tăvii pe cap!

Închei, gândindu-mă că nu este cazul, totuși, să punem tancurile pe o muscă...

O grosieră (și neizbutită) diversiune în legătură cu Mișcarea - cea cu "legionari care au defilat la Berlin", și o alta, mai subtilă (dar tot neizbutită) - cea cu "neolegionari" care, cincă, s-ar fi rătăcit într-o "nouă dreaptă"... internaționalistă. V-ați cam epuizat, d-lor diversioniști...

cuvântul "trădare"?

Tăcere

Venit la București, ministrul ucrainean al Apărării a declarat că Insula Şerpilor are condiții de locuit și că ucrainenii au găsit chiar și apă de băut acolo. În plus, forajele din zonă au depistat "lucruri foarte interesante" - fără ca demnitarul să precizeze ce anume. Noi știm că e vorba de hidrocarburi. În cantități foarte mari.

Dacă insula oferită de Adrian Severin și de Emil Constantinescu va dobândi ape teritoriale, atunci Ucraina va veni până aproape de Sulina și de Constanța.

In afară de faptul că va exploata zăcămintele noastre din platoul continental, Ucraina va putea aduce acolo mult mai ușor militari pentru o posibilă invazie. Cel puțin așa gândesc militarii noștri pe care i-am întrebăt.

Grecia era în NATO când Turcia a invadat Ciprul. Atena nu a putut face nimic fiindcă Statele Unite au sprijinit Ankara, cel mai important aliat din Oriental Mijlociu. După Israel, evident. NATO nu s-a sinchisit că Grecia pierdea un vechi teritoriu: articolul 5 din statutul Alianței Nord-Atlantice nu se referă și la circumstanțe în care o țară membră NATO atacă altă țară membră NATO! Fiindcă, la urma urmei, indirect, era atacată chiar Grecia.

Care a fost prețul trădării?

Din căte știu, Dumitru Ciaușu a negociai corect amintitul tratat, dar a intervenit politicul care a stricat totul. Diplomatul a știut ce s-a întâmplat în culise și a tăcut până acum, când este pensionar. El motiveazăizară trădarea lui involuntară: miza tratatului ar fi fost intrarea României în NATO la reunirea de la Madrid. Dacă el ar fi făcut publică trădarea și România nu intra în NATO cu prilejul summit-ului de la Madrid, cum s-a și întâmplat, atunci cauza eșecului i-ar fi fost atribuită diplomatului. Așa crede Dumitru Ciaușu.

Au fost cățiva ziariști și politicieni care au afirmat, cu argumente, că România nu era pregătită să fie acceptată la Madrid în Alianță. După cum nu era pregătită nici acum, dar "noroc" de Bin Laden! Nu trebuia să ai o intuiție genială pentru asta.

Domnul Ciaușu putea să-și dea demisia. Da, dar dacă demisiona, nu mai era desemnat imediat ambasador la Paris. Toate au un preț. Diplomatul l-a primit și acum își critică fostul șef. Meritul lui este că își recunoaște "greșeala", fie și tardiv; însă ce folos?

Dacă demisiona și anunță de ce a făcut-o, încălcă o cutumă fundamentală a profesiei, dar acum era un erou. Tot cu o pensie de patru milioane pe lună.

Adrian Severin susține și acum că tratatul parafat de el este o faptă patriotică.

Ei nu cred că a semnat din prostie,oricărtifii fost pasionat de meandrele hidrogenului din apă. Același lucru este valabil și pentru "liderul regional" care susținea suveranitatea și stabilitatea Ucrainei.

De altfel, cu doi ani în urmă, când nu mai conta nici în sondaje, Milică a fost invitat de Leonid Kucima la Kiev și medaliat. Oare pentru care fapte?

In timpul procesului, Tudor Postelnicu facea o declarație antologică: "Onorată instanță, am fost un dobitoc!" Putea, în sfârșit, să se dezică de statutul jalnic de slugă a dictatorului. Dar nouă, ca națiune, la ce ne mai folosește pocăința tardivă a unor idioți?

Viorel Patrichi

"Creștinismul este religia iubirii, a milei și a iertării. A celor slabii deci? A sclavilor? A, nu! Ci mai degrabă a eroilor. A eroilor umili și anonimi; a celor care s-au înfrânt pe el, a celor care nu mai sunt ai lor, ci ai lui Dumnezeu. (...) De-ți va greși aproapele tău nu de șapte ori, dar de șaptezeci de ori căle șapte, iartă-l pe el. Desigur. De-ți va greși TIE! (...) Încetați deci, mielușei ai lui Dumnezeu, cu risipa de generozitate" (Nae Ionescu - Iertarea creștină, 29 nov. 1926)

Legile divine și legile pământești

În prezent, nu tot ce este legal este creștinesc, și nu tot ce este ilegal reprezintă și un păcat.

Aruncând o privire asupra Codului Penal observăm că din cele zece porunci, numai două (furtul și crima) sunt pedepsite de lege; în schimb sunt legale numeroase păcate (homosexualitatea, minciuna), care, conform Bibliei, erau păcate capitale.

Sistemul de legi nu are nici o legătură cu creștinismul. El nu este altceva decât forma prin care guvernul, oricare ar fi el, își exercită puterea asupra poporului.

În mod particular putem lua exemplul României.

Înainte (cu câteva sute de ani) legiuirile românești erau mixte: religioase și civile. Pinea accentul pe fond, pe trăire, și nu pe formă. Aveau în ele duhul creștin, frica de Dumnezeu și rușinea de oameni.

Legile copiate (mai târziu) nu se mai potriveau românului: de exemplu, o procedură neîmplinită duce la pierderea procesului, în ciuda dreptății. Altădată tăranul român își făcea negoțul cu o bătaie de palmă și cu un "hai noroc!". Nu cunoștea poliță, contractul (care mai târziu l-a dus la sapă de lemn, tocmai prin caracterul lor străin) și nici nu punea la îndoială buna credință a partenerului, pentru că știa că pe tron se află un "oarecare" Vlad Tepeș care are grija de cei nedrepti. Astăzi sunt insuficiente și cele mai complicate sisteme bancare, și actele încheiate prin tribunale.

Exemplul de mai sus este doar unul dintre nenumăratele de acest gen care arată că legile sunt făcute nu pentru a împărți dreptatea, ci pentru a urmări anumite interese ale unor grupuri de oameni, interese care nu de puține ori sunt chiar anticeştine.

Cu același scop au fost popularizate anumite pasaje din Biblie interpretate în mod eronat - pentru a dezarma creștinul.

Contradicție între cruce și arme?

Iisus a spus: "Să nu ucizi!" În acest caz, armata ar trebui desființată, peștră că, în caz de război, reprezintă principalul braț al "crimelor"? Respectarea în acest sens a poruncilor divine ar duce, mai devreme sau mai târziu, la decăderea sistemului sau la înglobarea acestuia într-un sistem pagân. Pentru a evita un astfel de scenariu, ceea ce trebuie să facem este să înțelegem Evanghelia pentru a face diferență între creștin și hipot. În scop defensiv, în legitimă apărare, război de apărare, nu de cotropire sau de distrugere, nu înseamnă "ucidere" în sensul încalcării poruncii divine.

Creștinismul este religia dreptății, nu a lașității, a fricii sau, cu atât mai puțin, a prostiei. Dumnezeu, înainte de a fi bun, este drept, pentru că nu poate fi bun fără a fi drept.

Biblia nu trebuie interpretată în funcție de interese personale sau după cum îl duce capul pe cititor, ci se explică, iar explicația nu poate fi decât una, căci Adevărul nu poate fi decât unul singur.

"Cel ce ridică sabia, de sabie va pieri!" și "Cel ce nu are sabie, să-și vândă haina și să-și cumpere!"

Acstea fraze spuse de Iisus sunt doar aparent contradictorii.

Se referă

tot la

scopul

defensiv – respectiv ofensiv – al mânuirii sabiei. Cel ce ridică primul sabie, de sabie va pieri, va fi învins, pentru că dreptatea și Binele înving intotdeauna.

Prin această prismă trebuie să înțelegem că afirmația lui Iisus este și va fi intotdeauna valabilă și privitor la dușmanii Mișcării Legionare. Ei au ridicat primul sabie, și de sabie au pierit, asemenea nenumăraților asupratori. Legionarii au pierit și ei, străpuniș de sabia ofensivă a vrăjmașului, sabia ridicată de ei a fost cea

spuselor Mântuitorului "cel ce nu are sabie, să-și vândă haina și să-și cumpere" aplicat în cazul legionarilor). Binele și Adevărul trebuie să fie apărate cu prețul vieții pământești. Numai pe păcălos il poate răpune cu adevărat atunci când îl răpus trupul; creștinul adevărat va învia, va avea viață veșnică în numele Mântuitorului Iisus Hristos.

Extrem de puțini legionari care au ucis s-au predat de bunăvoie, recunoscându-și și ispășindu-și greșeala.

La un moment dat Mântuitorul a spus: "Doctorul nu se duce la cei sănătoși, ci la cei bolnavi", adică El a venit pentru a-i salva pe cei sănătoși, nu pe cei drepti (care erau oricum salvați).

Cu toate acestea, Hristos nu a criticat niciodată existența armatei și nici nu a dat soldații drept exemplu negativ pentru meseria lor (așa cum a făcut cu vameșii, de exemplu). Din contră, Iisus îl dă ca exemplu de urmat pe Cornelius Sutășul, șef peste o sută de soldați.

În credința creștină sunt foarte mulți sfinți soldați. Aici îl putem da exemplu atât pe Arhanghelul Mihail, Sf. Gheorghe, pe cei 40 de mucenici ("bărbați vîțej și vrednici în războaie"), cât și pe împăratul Constantin cel Mare care a ridicat sabia în numele creștinismului ("In hoc signo vinces"), sau pe Ștefan cel Mare și Sfânt.

Pasaje biblice interpretate eronat

În credința creștină foarte mulți oameni se ghidează (cel puțin teoretic) după cuvintele "Dacă dușmanul tău îți dă o palmă, întoarce și celălalt obraz." Dacă deschidem Biblia și căutăm la Evanghelia după Luca, putem căuta la capitolul 6 - (27) "Iubiți pe vrășmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi"; (28) "Binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce vă fac necazuri"; (29) "Celuia ce te lovește pe obraz, întoarce-i și pe celălalt; pe cel ce-ți ia haina, nu împiedica să-ți ia și cămașa" etc., etc. Aceste porunci sunt date privitor la relația dintre doi creștini, indicând modul în care trebuie să ne comportăm atunci când cineva de bună credință crede, datorită unei neîntelgeri, că îl dorești rău, și astfel te dușmănește. Pentru a rezolva neîntelgere creștinul trebuie să acioneze așa.

Dar creștinismul interzice, totodată, sinuciderea sau ajutarea asasinilor. Iisus nu a spus: "Dacă cineva îți omoară vecinul, ajută-l să-ți omoare și vecina și să-ți îngroape tot poporul." Ori a nu reacționa în fața vrăjmașului care vrea să te omoare, înseamnă, de fapt, sinucidere. Pentru a înțelege acest lucru trebuie să citim pările Mântuitorului. Una dintre pările este cea a stăpânlui de vie, proprietarul o dă în arendă unor lucrători, iar la vremea culesului își trimite slugile să-i aducă partea sa. După ce lucrătorii îl omoară slugile, stăpânlul își trimite propriul fiu, dar slugile îl omoară și pe acesta. Iisus îl întrebă atunci pe cei adunați ce trebuie să facă stăpânlul într-o asemenea situație. La răspunsul că pe acești răi stăpânlul cu rău îl va pierde, Domnul este de acord cu ei.

Prin iubirea noastră față mergem atât de departe încât ticălos, să îl ajutăm în

de aproape nu trebuie să dacă aproapele este un ticăloșile sale. Creștinul adevărat nu este nici

luptător din toate punctele să promoveze ideea urmăresc decât neutralizarea nelegiuirilor lor.

Dumnezeu și Țara

Înțelegând voința Domnului și citind Evanghelia (Cartea

prost și nici laș, el este un de vedere. Cei care încearcă creștinului slab și umil nu creștinilor care s-ar opune

(Apocalipsei) ne vom da seama că va veni o vreme când toate neamurile pământului "vor invia cu toți morții și cu toți regii și Impărații lor, pentru a apărea în ziua judecății", având fiecare neam locul său înaintea tronului lui Dumnezeu. La sfârșitul zilelor fiecare individ va fi judecat atât personal, cât și împreună cu poporul său. Iată de ce religia creștină condamnă orice tip de războli expansionist al unui popor în dauna altor popoare.

"Acest moment final, învierea din morți, este celul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înălța un neam. Neamul este deci o eternitate care și prelungesc viața și dincolo de moarte. Neamurile sunt realități și în lumea cealaltă, nu numai în lumea aceasta" (Corneliu Zelea Codreanu).

În cadrul Imperiului Roman de Răsărit, creștinismul s-a dezvoltat sub formă de biserici naționale. Ortodoxia recunoaște națile ca realități spirituale, organice, lăsate de Dumnezeu. Ecumenicitatea noastră ortodoxă cuprinde patrăi diferențe și Cer comun (Nichifor Crainic). De aceea popoarele ortodoxe sunt unite în baza aceleiași dogme, iar legile de organizare a bisericilor în fiecare stat nu sunt întru totul identice.

Crestinismul se opune astfel oricărui fel de stat multinnațional, indiferent de natura lui sau de forma de organizare (imperiu, federație, uniune; creștin, ateu, sau păgân).

Români

Poporul Român, încă din primele momente al istoriei sale, s-a dovedit un apărător convins al creștinismului, luptându-se și jertfindu-se pentru această convingere. Românul e încins în nemărginita dragoste de Neam și Tară, naționalism înnoblit de ideea creștină. "Românul, în contact direct cu tainele firii, și-a încrustat în suflet o impresionabilitate și o viață interioară proprie, o viață primitivă, patriarhală, cu linii și culori neîntâlnite la alte popoare." (Octavian Goga)

O întreagă sută de domnitori în frunte cu Ștefan cel Mare și Sfânt, Mihai Viteazul, Vlad Tepeș și mulți alții au rezistat vitejește atacurilor otomane, apărând astfel Europa creștină de pericolul păgânismului.

Fiecare neam are destinul său stabilit de Dumnezeu.

Nici neamul nostru nu face excepție și, indiferent de condițiile istorice sau politice, nu trebuie să abandonăm calea noastră, lăsându-ne cuceriri de alte popoare sau alipți de diverse uniuni

Sf. Gheorghe, patronul armatelor
- iconă secolul XV -

internăționale (oricare ar fi ele). "Datoria fiecărei generații este de a lupta penitru promovarea în eternitate a autenticelor valorii românești." (Mircea Eliade)

Mântuitorul, răstignit pe cruce cu brațele întinse spre Apus și spre Răsărit, stă departe de amândouă extremitățile, de India care se pierde în Nirvana, ca și de America și de Apusul Europei, care au devenit un fel de casă de sănătate, unde popoarele se zbuciumă copleșite de teorii și de formule, fără să-și găsească pacea și fericirea. Din aceste obosite laboratoare ale Vestului au ieșit toate formulele ucigașe: materialism, pozitivism, ateism, anarchism, existentialism, comunism etc., ce se confundă foarte adesea cu direcții de cultură.

Gânduri pentru viitor

Aceste câteva rânduri exprimă speranța mea într-o lume mai bună, încrederea în biruința puterii divine și totodată dorința de a demonstra eroarea comisă de Berdiaev în cuvintele sale: "Tragedia istoriei constă din aceasta: Adevărul Creștinism nu poate căștiga stăpânirea lumii, pentru că puterea apărării falsilor creștini."

Însă un mare înțelept al neamului nostru, într-un moment de cumpăna pentru români, a spus: "Neamul nostru n-a trăit prin milioanele de robi care și-au pus gătul în jugul străinilor, ci prin Horia, prin Avram Iancu, prin Tudor, prin Iancu Jianu, prin toți haiducii, care în fața jugului străin nu s-au supus, ci și-au pus flinta în spate și s-au ridicat pe potecile munților, ducând cu ei onoarea și scânteia libertății. Prin ei a vorbit stunci neamului nostru, iar nu prin "majoritatele" lașe și cuminte." (Corneliu Zelea Codreanu).

Cred într-unul Dumnezeu și într-un Domn Iisus Hristos, Fiul Lui Dumnezeu, și într-un Duh Sfânt, Domnul de viață Făcătorul, cred în sfântul destin al Neamului nostru Românesc și într-o sfântă, sobornicească și apostolească Biserică. Mărturisesc un Botez, într-o iertare

păcatelor. Aștept învierea din moarte și viață veacului ce va să fie. Amin.

*Alecu Deleanu
elev, 17 ani*

(continuare din pag. 1)

că singura cale spre o viață decentă este munca, munca pentru tine, dar și conștient că trebuie să pună o cărămidă la construirea ţării.

Oare toate aceste lucruri sunt de natură a provoca îngrijorarea dvs.?

Știi că se spune: "Lăsați că știm noi, nu sunteți voi cei cu crucea într-o mână și cu pistolul în cealaltă?"

Ba da, noi suntem, în frunte cu luptătorii din munti de după 44, pe care toată suflarea îl cinstea ca pe niște eroi ai neamului, în lupta lor împotriva regimului comunist: nu au fost cu crucea într-o mână și cu arma în cealaltă? Au luptat conștient că vor mori. De unde această educație? Vă spun eu, 80% au fost legionari.

Îi învățăm pe tineri că Mișcarea Legionară și Corneliu Zelea Codreanu nu au intenționat niciodată să schimbe ordinea de stat prin violență. Dacă cel care clamează acum împotriva comportamentului legionarilor lui Codreanu, ar trece peste ura viscerală și s-ar obosi să citească istoria nefalsificată apărută după 89, ar vedea că statul român a practicat terorismul și crima față de Mișcarea Legionară, omorând, arestandând, întemnițând, schingiind, batjocorind zeci de mii de oameni, fără nici o judecată, la simplul ordin al marilor criminali interbelici, Carol II, Armand

Călinescu, Gavrilă Marinescu și alii executați docili, care ar avea nevoie de un "Nurnberg"!

V-ați exprimat îngrijorarea că Mișcarea Legionară nu este împiedicată astăzi de a face prozelitism. Desigur pe orice ar putea să găsească ceva greșit la adresa ţării în cel de mai sus!

Recunosc, multe lucruri nu sunt convenabile pentru unii, dar care sunt aceștia "unii"? Sunt îmbogății de după 90, sunt cei care adună impozite peste impozite de la milioane de amârăți și le împart între ei, practicând demagogia, oportunismul politic, corupția, legăturile mafiotice, cu palate în toată țara ca niște ceaușei mai mici, cu mașini luxoase, risipa, disprețind pe omul de rând, pe pensionarul disperat că vine iarna prea repede, pe cel lăsat pe drumuri la 50 de ani când nimeni nu-l mai angajează, pe absolvenții de facultăți obligați să plece la culeșe câpșuni în Spania sau să supraviețuiască pe post de vânzător sau paznic.

Este adevărat că acești îmbogății fac legile în disprețul adevărului și al dreptății. Dar știi ce zice românul: "Mare este Dumnezeu!" Si mai zice - și mai zicem - ceva: "Cum îți așterni, așa vei dormi!"

Domnule Radu, închei lunga mea scrisoare ce scuzele de rigoare că m-am lăsat în "voia apei" și cu speranța că spusele mele vor deranja pe cine trebuie.

Flor Strejnicu: Vă răspund, din cauza stării sănătății mele, cu întârziere la întrebările dvs.:

1) Paleta lucrărilor dvs. este foarte diversificată: cărțile apărute într-un interval de circa 5 ani cuprind poezii ("Miniaturi"), o antologie ("Culegem din mormântul tău lumină"), repere legionare ("Hronic legionar"), și două ample lucrări de căpetenie pentru cel care vrea să studieze fenomenul legionar ("Creștinismul Mișcării Legionare" și "Mișcarea Legionară și evreii").

Nu știm nimic despre viața și personalitatea dvs. și de aici ne permitem să vă întrebăm, pentru început, dacă ați actionat în Legiune - sau de nu, atunci ați scris atunci aceste lucrări din proprie inițiativă, bazându-vă numai pe ometiculoasă muncă de documentare?

- M-am născut în familia preotului Alexandru Popescu din Ploiești, nume și prenume pe care le-am avut și eu. Părintii mei nu au fost legionari. Cu toate acestea, tatăl meu a stat închis o perioadă de patru ani cu condamnare administrativă, împreună cu mulți alți preoți din Ploiești.

În familia mamei mele, unchiul ei, profesorul Dumitru Găzdaru și fratele, Aurel Mateescu, au fost legionari binecunoscuți. În familia tatălui meu, Badea Popescu, ucis la 21 ianuarie 1941, și Nicu Popescu Vorkuta, erau veri.

Am fost condamnat în 18 iulie 1941 prin sentința nr. 390 la 3 ani închisoare corectională. Aveam 15 ani. Am stat închis la Ploiești, Sibiu și Brașov și în tranzit la închisorile Turda și Aiud.

La scurt timp după eliberarea mea am fost din nou arestat în oct. 1944 și am trecut prin închisorile Ploiești, Târgșor și Mărgineni.

Din cei cu care am fost prima oară condamnat mi-i amintesc pe Nelu Jijie, Tache Rodas, frații Androhovici și Gelu Pitiș (de aceeași vîrstă cu mine). În a doua arestare am stat cu Tache Rodas.

În copilăria mea, la vîrstă de 11 ani, la Predeal, mergeam adesea la tabăra de la Susai condusă de prof. Ion Dobre. Aici i-am văzut pentru prima și ultima oară pe Căpitan și pe Generalul Cantacuzino.

Din toate aceste date reiese că elaborarea celor șase cărți și două reeditări și-au avut seva din anii când am cunoscut și am activat în Frățile de Cruce.

După ultima eliberare din aug. 1945, numele și prenumele mi-au fost schimbate prin Hotărârea Ministrului de Justiție la cererea familiei mele, eu devenind Strejnicu (nume de familie), iar prenumele de "Flor" era împrumutat de la fratele meu care murise în copilărie. Astfel, cazierul pe numele Popescu Alexandru a rămas mult timp fără subiect.

În închisoare am cunoscut, printre mulți alții, pe Radu Gyr (Brașov, 1942), dr. Veselovschi, Papacioc, Zoz Grigorescu, Nicu Mazăre, av. Cojocaru, prof. I. Turcu și mulți alții. Între cei cu care am fost închis mai sunt în viață Tache Rodas, Sandu Miculescu, Nicu Mazăre, Gelu Pitiș și frații Androhovici.

Încă de la înființarea Fundației "George Manu" am activat în cadrul acestaia, organizând împreună cu camarazii mei aici, la Sibiu, simpozioane cu tematică legionară, lansări de cărți, expoziții filatelice cu timbrele exilului românesc din Spania, comemorări anuale ale morților noștri, unde s-au dăruit cărți în valoare de 16 mil. lei și unde participarea a fost extrem de numeroasă.

Am avut fericirea să fac șase călătorii în Spania, la Majadahonda, unde am cunoscut figuri importante ale Mișcării Legionare: dr. Ana Maria Marin (Elveția), prof. univ. Tiana Popa (Argentina), Ilie Vlad Sturdza, Traian Popescu (Spania), Filon Verca și Gh. Crețu (Franța), împreună cu mulți alții.

Tot la Madrid, împreună cu Traian Popescu, am lansat carteau "Din lupta exilului românesc din Spania împotriva comunismului". În biblioteca fostului diplomat Traian Popescu am avut ocazia să studiez documente legionare retipărite în Editura "Carpății" și să mă informez asupra multor subiecte care aveau să constituie viitoarele mele cărți.

2) În afara articolelor scrise de Cornelius Zelea Codreanu și Ion Moța, s-au publicat două cărți despre Biserică, autorii lor fiind părintele Imbrăescu și Gh. Racoveanu.

Ce lucruri noi aduce cartea dvs. intitulată "Creștinismul Mișcării Legionare"?

- Cartea părintelui Ilie Imbrăescu, precum și cuvântarea prof. Racoveanu, precum și lucrările preotului Victor Moise și ale lui Ovidiu Găină, sunt, din punct de vedere teoretic, cu mult deasupra lucrării mele. Am fost conștient de aceasta încă de la adunarea materialului având același subiect.

Ceea ce am vrut să realizez a fost trăirea creștină a legionarilor în închisori și în afara acestora. De aceea în multe capitole sunt inserate fapte petrecute în detenție, precum și destine ale unor camarazi după eliberarea lor, când au luat drumul preoției sau al călugăriei.

Ultimul capitol studiază lirica cu subiect creștin conservat, după cum se știe, în memoria poetilor sau a camarazilor din jurul lor și redată apoi în diferite cărți, mai ales în antologia de versuri apărută în Canada și prefăcută de Vintilă Horea, sau cea în şase volume apărută în țară sub îngrijirea poetului Dragodan, el însuși veteran al închisorilor. De asemenea, capitolul "Cărțiori legionare", necunoscut de mulți, a vrut să exemplifice jertfele legionare, atât în timpul Căpitanului, cât și după evenimentele de după 1989. Într timp, în subcapitolul "Noi cărți", ar fi încă multe realizări de adăugat. Cartea mea, "Creștinismul Mișcării Legionare", a fost răspândită tuturor ierarhilor bisericilor ortodoxe, greco-catolice, catolice și evanghelice (Sibiu), iar răspunsurile pe care le-am primit de la majoritatea destinatarilor sunt de-a dreptul cutremurătoare. Mulți dintre aceștia, mai tineri, nețători ai acelor vremuri, mi-au scris cuvinte emoționante și și-au exprimat uimirea asupra unor fapte pe care nu le-au cunoscut.

Eu consider modestă mea lucrare o postfață cu exemplificări asupra celor scrise de preotul Imbrăescu și prof. Racoveanu, preot Mazăre și de Ovidiu Găină.

3) Ce ne puteți spune despre "antisemitismul Mișcării Legionare"? A fost el oare așa cum este prezentat astăzi?

- Întrebarea aceasta se referă la așa-zisul antisemitism al legionarilor. Asupra acestui subiect am scris o carte întreagă, încă mi-ar fi foarte greu să rezum, așa cum îmi ceret. Vă voi trimite concluziile cărții mele.

Tin să subliniez câteva fapte. Dintre instituțiile binevenite după evenimentele din 1989 remarc cu toată sinceritatea și cu toată convingerea "Institutul pentru Studiul Totalitarismului". Acesta, prin oameni cu deosebită pregătire profesională, respectând deontologia actului lor intelectual, au scos la iveală o serie de documente care limpezesc această problemă.

Ceea ce se știe foarte puțin sau deloc de către unii care vorbesc despre sentimentele antisemite ale poporului român în prima jumătate a secolului al XX-lea, amintesc următoarele: în România au existat câteva formațiuni politice care își aveau în programul lor preocupări antisemite și care de multe ori au fost confundate cu Mișcarea Legionară. Astfel: L.A.N.C. (a lui A. C. Cuza), Partidul Fascist din România, precum și formațiunea "Zvastica de Foc" au practicat într-adevăr acțiuni violente împotriva evreilor.

Unul din motivele principale care l-au făcut pe Căpitan să se despartă de L.A.N.C. și să întemeieze Legiunea "Arhanghelul Mihail" a fost și atitudinea în fața acestor probleme. Un rol important l-a avut și Nicolae Iorga, un antisemit al acelor vremuri. El spunea că "nu spărgând capetele evreilor" se rezolvă problema aceasta, ci acționând concurențial în toate domeniile de activitate și mai ales în comerț. Până la urmă, de neîntelește, acuzația pe care prof. Nicolae Iorga i-a adus-o Căpitanului este că tocmai în acest comerț se practică antisemitismul și se pregătesc acțiuni violente. Tot în documentele publicate de "Institutul pentru Studiul Totalitarismului" vedem că de mult a regretat Nicolae Iorga acea scrisoare care a declarat procesul împotriva Căpitanului și că, deși și-a retras plângerea prin scrisorile din 16, 17 și 18 aprilie 1938, Armand Călinescu s-a autosesizat și procesul a avut loc.

Vă rog deci să reproduceți concluziile mele la cartea "Mișcarea Legionară și evrei", precum și afirmația

comandanțului legionar Nistor Chioreanu din Sibiu care spunea că a fi antisemit este un mare păcat creștin și o gravă greșeală politică. Regret mult că lucrarea "Mișcarea Legionară și evrei" s-a epuizat, ca și posibilitățile mele materiale. O nouă ediție adăugită ar aduce și mai multă lumină în această problemă controversată.

Căteva documente descoperite în ultima vreme sunt relevante. Articolul din 3 sept. 2003 (pag. 3) din ziarul "România liberă", precum și cercetările istoricului Alex Mihai Stoenescu ("Istoria loviturilor de stat din România", vol. 3, pag. 413) arată clar lipsa de temeinicie a acestor acuzații, mai ales în perioada evenimentelor din ianuarie 1941. La fel și carteau lui Leonid Dimov tipărită în 2004 sub îngrijirea lui Corin Braga.

Am folosit și eu sintagma "antisemitism" deși se știe clar că termenul este fals când se referă doar la evrei, pentru că nu numai aceștia sunt semiți - și nici toți evreii, ci numai o mică parte dintre ei su origine semitică.

4) Ce părere aveți despre Horia Sima, persoană controversată astăzi în lumea legionară, atât din țară cât și din exil?

- Mă întrebări care este părerea mea despre Horia Sima. Îmi faceți "favoarea" în post scriptum să apreciez dacă pot sau nu, să răspund la această întrebare. De ce nu? Mai ales că părerea mea este foarte clară.

Trebuie să vă avertizez dintr-un început că în vocabularul meu nu veți găsi termenii de "simist", "antisimist", "dizident", "mexican" și nici acest pleonasm "legionar codrenist".

Eminescu spunea cândva: "Suntem români și punct!" La rândul nostru ar trebui să spunem și, mai ales, să trăim această afirmație: "Suntem legionari și punct!"

Mișcarea Legionară are o ideologie care a fost concepută și apoi scrisă în diferite lucrări de Corneliu Zelea Codreanu, iar la sfârșitul ei s-a iscălit și a pus punct. Nici o literă nu trebuie schimbată sau interpretată eronat din această ideologie.

Mișcarea Legionară însă are și o istorie. În concepția mea, istoricii sunt oameni de o mare cultură în materie, în care documentele abundă din plin. Nenorocirea a făcut ca în decursul vremurilor istorice, unii dintre aceștia, să poată demonstra un anumit eveniment cu o multitudine de documente și totodată inversul același eveniment cu tot atât de numeroase încrisuri. De aceea probabil Căpitanul în "Cărticica șefului de cuib" afirmă la punctul 34: "Să lăsăm critica să ne-o facă istoricii, noi avem să cucerim și să înfăptuim cât mai mult și cât mai bine." Și tot la acest punct cu o frază înainte: "Organizația noastră nu este o organizație de critică, de negație, ..."

Ceea ce trebuie să intereseze este ideologia legionară, trăirea ca atare a acesteia. Se aduc lui Horia Sima o multitudine de acuze, dintre care unele, abil formulate, par plauzibile, mai ales pentru cei care nu țin seama de tot ce s-a putut întâmpla ca manipulare, ca regizare sau ca dezinformare în secolul trecut. Dintre acuzele mai puțin importante asupra lui Horia Sima este și afirmația că soția, doamna Elvira Sima, ar fi paralizat la aflarea vești unui comportament imoral al soțului ei. Întâmplarea a făcut să mă aflu la Madrid când Eugen Rațiu, fratele lui Horia Sima, a adus în casa lui Traian Popescu un geamantan cu documente apartinând celui care de curând murise. Împreună cu prof. Tiana Popa (Argentina) și cu Eugen Rațiu am triat aceste documente. Medic fiind, am fost izbit de un bilet de externare al Elvirei Sima în care diagnosticul era "leuco-nevraxită", adică scleroza în plăci a fibrelor de conducere, mielinizate, ale nevraxului. Această boală are o etiologie puțin cunoscută, probabil autoimună sau ultravirusală, ducând la paralizii bilaterale. Ori acuzația după care doamna Elvira Sima ar fi făcut un accident vascular cerebral datorită unui soc psihic determinat de "infidelitatea" presupusă a soțului ei și care produce hemiplegii pe partea dreaptă sau stângă a corpului, cade.

Sigur că față de celelalte acuze, cea descrisă mai sus este minoră. Totuși dovedește clar cum poate fi rău interpretat un eveniment banal.

Adesea sunt întrebări asupra unui fapt controversat din istoria Mișcării Legionare. Răspund interlocutorilor cu toată sinceritatea că mă preocupă ideologia și trăirea legionară, iar asupra evenimentului pus în discuție îl invit să citească orice carte și să-și facă singur propria impresie.

Spre dezamăgirea mea, dintre cei care se afirmă cu vehemență pro sau contra lui Horia Sima sunt unii care nu cunosc și nu respectă nici măcar legile culbului, poruncile legionare, cele cinci căi de educație legionară și altele, toată "activitatea lor legionară" rezumându-se la acest subiect.

Am trecut de curând prin postul Paștelui. Nu s-a scris nimic - sau foarte puțin - din felul în care vedea Căpitanul acest post, în nici una din publicațiile cu caracter legionar. Mi-a plăcut sinceritatea articolului din "Buciumul" cu titlul "Hristos a inviat, frați catolici, greco-catolici, protestanți sau neoprotestanți?"

Reîntorcându-mă la istorie și mai ales asupra aspectului ambiguu sub care este redată în manuale, vă întreb ce părere aveți despre carteau unui academician intitulată "Istoria adevărată a românilor"? Prin însăși titulatură reiese că tot ce s-a scris de alți istorici până acum ar fi istoria falsă a românilor.

Dragi camarazi, să ne întoarcem cu toții la ideologia legionară. Să o studiem, să o respectăm și să luptăm cât mai mult să o îndeplinim. Să lăsăm studiul istoriei putinilor specialiști bine intenționați, celor onești care știu să deosebească binele de rău, adevărul de minciună.

5) În "Hronic legionar" sunt trecute date nașterii unor persoane necunoscute în timpul lui Corneliu Zelea Codreanu precum și unele evenimente mai puțin importante din viața Legiunii. De ce?

- "Hronic legionar" este o lucrare care, așa cum amintesc și în precurvântare, este departe de a fi exhaustivă și într-o continuă dinamică. Neavând date suficiente am amintit de Eminescu, dar nu și de Pârvan și Nicolae Paulescu, despre doctorul Zeana, dar nu și despre doctorul Milcoveneanu. Nu am găsit în cimitirul din Tigănești date despre cei doi Comandanți ai Bunei Vestiri și aşa mai departe.

Am inserat cu modestie și sinceritate că îl rog pe Bunul Dumnezeu ca celui care va continua și va completa munca mea să-i dea din neoboseala și râvna cu care am cules aceste date.

6) Ce personalități legionare ati cunoscut? Și din Sibiu care are un puternic centru legionar? Vă mai întâlniți cu aceștia în diverse ocazii?

- La această întrebare am răspuns parțial și în celelalte subcapitole. Nu în întregime însă. Mă întrebări de Sibiu. Spre marea mea bucurie vă pot comunica faptul că aici, la Sibiu, laolaltă, nu mulți, dar plini de râvnă, ducem o activitate intensă.

In cadrul filialei județene a Fundației "George Manu" s-au organizat simpozioane, conferințe cu săli pline. La Facultatea de Teologie a fost difuzat filmul "Valeriu Gafencu, sfânt al închisorilor" în fața tuturor doctoranzilor acestei facultăți, iar la Facultatea de Istorie, dl. Constantin Bucescu a vorbit despre opera lui Nichifor Crainic. Nu a fost zi de comemorare să nu fie respectată. Biserica a fost neîncăpătoare. Au oficial laolaltă preoți ortodocși și greco-catolici. Tot în cadrul fundației au avut loc lansări de cărți. Astfel, prof. Ion Coja, ing. Gheorghe Jijie, ca și mine, ne-am lansat cărțile în sala Astra sau la Casa Armatei. Expoziția filatelică cu timbrele exilului românesc din Spania a fost deschisă în orașele Sibiu, Cisnădie, Timișoara, Cluj și Iași. Artistul Cornelius Deneșan a vernisat o expoziție cu lucrări de pictură și sculptură la Casa Armatei. În orașul Sibiu funcționează o bibliotecă ce împrumută cărți cu subiect legionar. În ultimii nouă ani s-a participat la manifestările comemorative de la Majadahonda.

In același timp, dar nu în cadrul fundației, A.F.D.P.R. a întreprins acțiuni arhicunoscute: Paraclisul de la Aiud (Gheorghe și Maria Brahonschi), Monumentul eroilor grupului Dabija (preot Gheorghe Bogdan, Gabriel Constantinescu, Zaharie Urdea), Monumentul de la Râmnicu Sărat (familia Banea și Pătrașcu) și multe alte activități.

S-au tipărit în Sibiu, de la evenimentele din 1989, aproximativ 30 de cărți avându-i ca autori pe Dumitru Banea, preot Zosim Qancea, Gabriel Constantinescu, Răzvan Codrescu, Luca Călăvăreanu, Niculae Roșcav Munteanu, Adelina Călin, Cornelius Deneșan, Constantin Iorgulescu și Flor Strejnicu.

7) Ce vă place și ce nu în ziarul nostru? Ce sugestii ne dați?

- După umila mea părere, revista dumneavoastră face două greșeli fundamentale:

a) Se adreseză tineretului creștin ortodox. Se știe clar că în Mișcarea Legionară procentul de greco-catolici raportat la populația acestui popor depășește pe cea a ortodocșilor. Eu nu pot înmâna această revistă unui camarad greco-catolic, el fiind discriminat încă din titlu.

Îmi aduc aminte de o întâmplare povestită de domnul Ion Gavrilă Ogoranu care, ducându-se la o mănăstire să dea un pomelnic cu numele celor uciși în munți, preotul călugăr I-a întrebat care dintre aceștia au fost greco-catolici pentru a-i elimina din pomelnic. Calm, ca întotdeauna, Ion Gavrilă Ogoranu a împărtășit pomelnicul, I-a băgat în buzunar și a plecat. Mai mult nu am de spus. Veți citi în cartea mea ce a însemnat greco-catolicismul

în această Mișcare. Subliniez faptul că sunt ortodox practicant și fiu de preot ortodox.

b) A doua greșeală este insistența cu care continuă fărâmițarea Mișcării Legionare începând încă de la primul număr. Mă refer în special la articolele "Mafalda din strada Plantelor" și "Unire, unire, dar cu cine?"

Patronul acestei reviste, "Acțiunea Română", a făcut și o altă greșeală fundamentală prin publicarea cărții "Cal Troian intra muros" a preotului Dumitrescu-Borșa. Plecând de la formularea tautologică a titlului cărții, care ar duce la repetenție un elev de liceu din partea profesorului de limbă română, până la cuprinsul ei de-a dreptul scandalos.

Mă întreb de ce fiți autorului, intrând în posesia manuscrisului aflat la S.R.I., vi l-au dat, și mai ales de ce dvs., citindu-l, ati editat o carte.

Preotul Dumitrescu-Borșa scrie din introducere, clar: "în tot ce voi scrie nu am pretenția de scriitor și nici gândul ca vreodată să vadă lumina tiparului. Scriu numai pentru voi și la repezeală, neglijând orice formă literară."

Stimați camarazi, de ce n-ați respectat această dorință a preotului Dumitrescu-Borșa? Apariția cărții l-a făcut pe Ion Cristoiu să publice un articol: "Legiunea văzută prin gaura cheii" în nr. 28 din martie 2004 din revista "Historia". Și acest ziarist, departe de a avea sentimente prolegionare se întrebă: "A fost autorul sub influență Securității când și-a scris memorile?", reamintind apoi despre revista "Pentru patrie" unde căpetenii legionare erau obligate să semneze articole scrise de alții sau, sub presiune, chiar de ei.

Ion Cristoiu, amintind despre o scenă din cartea preotului Dumitrescu Borșa, spunea că "pare a fi ruptă dintr-un film cu copii fămpăți". Și ziaristul subliniază toate caracterele negative ale legionarului așa cum le-a descris autorul cărții: bețivi, afemeiați, nedisciplinați, bătăuși, invidioși, escroci și tot ce poate fi rău în materie de morală.

Vă plac reacțiile declanșate? Și ăsta nu este decât începutul!

Vă întreb retoric și cu multă măhnire: De ce l-ați despăiat de odăjii pe preotul Dumitrescu-Borșa?

Și nu pot să nu vă întreb tot cu amărăciune: v-a plăcut ce s-a întâmplat acum doi ani la Tâncăbești? Eram lângă doamna farmacist Ancuța Banea și prof. universitar Tiana Popa din Argentina. Erau pentru prima oară la Tâncăbești. Au început să plângă în hohote. Cine a fost huiduit? Constantin Bucescu, acest om atât de talentat în oratorie și dotat cu o memorie formidabilă care a adus servicii deosebite Mișcării Legionare prin toate conferințele ținute pe tot cuprinsul țării ca și la Majadahonda și care și în anii anteriori vorbise la Tâncăbești citând de asemenea și din Horia Sima. Mai dureros însă ni se pare locul unde s-a huiduit și anume, în fața crucii și troiței care amintesc de sugrumparea Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor și în fața ofrandelor abia sfîntite de preoți pentru a fi împărțite. S-a continuat cu intonarea "Imnului legionarilor căzuți" începându-se cu strofa a III-a.

Comemorarea a fost într-un fel salvată de tinerii din "Noua Dreapă" care au cântat corect și solemn atât "Imnul legionarilor căzuți", cât și "Sfântă tinerețe legionară". S-a ajuns ca tinerii să dea exemplu vârstnicilor...

Este adevărat că organizatorii hotărâseră să nu vorbească nimeni, dar de la o posibilă indisciplină a domnului Bucescu până la reacția unui grup de camarazi, printre care sunt convins că s-au strecurat și agenți provocatori, a fost o neconcordanță care nu trebuia să se întâmple în acel loc sfânt pentru noi!

Dragi camarazi, vă rog să mă iertați pentru cruda mea sinceritate. Să saluți nu e obligatoriu; să răspunzi la salut este un gest elementar al unui om civilizat.

Imaginați-vă că nu v-aș fi spus tot ce aveam pe suflet și mai ales tot ce mă doare mai rău: lipsa unității noastre.

Au fost momente în care pentru același eveniment ne-am întâlnit separat, așa cum s-a întâmplat în 1997 și în 2002 de 24 iunie, sau, și mai trist, la o comemorare în București pentru același eveniment, în aceeași biserică să se facă trei parastase la ore diferite ale aceleiași zile.

Se impune odată pentru totdeauna să ne dăm seama de toți cei care vor fărâmițarea Mișcării Legionare și, cu sufletul curat, mergând din nou la izvoarele ideologiei concepute și trăite de Căpitan, să ne unim în nobila noastră misiune istorică.

*A consemnat
Emilian Georgescu*

Dreptul nostru la replică

AVÂND ÎN VEDERE CĂ REVISTA NOASTRĂ ȘI-A PROPUȘ SĂ NU PROMOVEZE ÎN CUPRINSUL SĂU DECĂT CEEA CE A CARACTERIZAT LINIA POLITICĂ A LUI CORNELIU ZELEA CODREANU, NE SIMȚIM OBLIGAȚI DE CONSEQUENȚĂ ȘI DE CREZUL NOSTRU SĂ SCRIM ÎN ACELAȘI NUMĂR CU PUBLICAREA INTERVIULUI DVS., REPLICA NOASTRĂ.

BINEÎNTELES CĂ ERA MULT MAI SIMPLU SĂ NU ACCEPȚĂM PUBLICAREA, ȘI POATE CHIAR NI SE VA REPROȘA ACEST LUCRU DE UNII CAMARAZI; NOI, TOTUȘI, SOCOTIM CĂ NU TREBUIE PIERDUT NICI UN PRILEJ DE A NE OPUNE, CU TOATE MIJLOACELE, PERPETUĂRII MINCIUNII.

DVS. ATI TINUT SĂ VĂ SITUATI PE O POZIȚIE CARE NU MAI ARE NICI O SUSȚINERE LOGICĂ ÎN 2004, CÂND ISTORIA A SCOS LA IVEALĂ TOT CE NU SE ȘTIA DESPRE MIȘCAREA LEGIONARĂ.

NE CEREM SCUZE ANTICIPAT PENTRU CĂ VOM FI NEVOIȚI SĂ LĂSĂM DEOPARTE MENAJAMENTELE. VĂ VOM RĂSPUNDE PUNCT CU PUNCT LA AFIRMAȚIILE DVS.

1) Trebuie să vă avertizăm de la început că, din punctul nostru de vedere, nu există decât legionari și simiști.

2) Fiindcă faceți trimitere la Alex. Mihai Stoenescu, istoric de mare valoare, și ne reamintiți spusele Căpitanului: "Să lăsăm critica să ne-o facă istoricii", vom utiliza și noi aceeași sursă de informație:

3) Nu vi se pare ridicol și pueril ca la întrebarea despre Horia Sima să ne povestîți despre presupusul rău pe care îl-a făcut soției sale? Pur și simplu am rămas uluîti! Cam ce ati putea gândi despre noi servindu-ne așa o "prăjitură"?

Nu o mai lungim și vă reproducem din cartea recomandată chiar de dvs.: Alex. Mihai Stoenescu - "Istoria loviturilor de stat în România", vol. 3: "Mișcarea Legionară a lui Horia Sima", pag. 332 - 333:

"După cum s-a observat, autorul acestui studiu face distincție voită între organizația lui Codreanu și ceea ce cunoaștem sub aceeași denumire sub Horia Sima. Mișcarea Legionară a fost decimată în doi ani succesi de asasinate: 1938, 1939, iar la conducerea rămășițelor ei a fost propulsat de către Moruzov, șeful S.S.I., un agent al său, Horia Sima."

"Numerosi legionari îl acuzau pe Sima pentru violențele declanșate fără ordin (ba chiar împotriva ordinului - n. n.), pe timpul cât Codreanu era în închisoare, cu scopul de a provoca asasinarea acestuia"

"Horia Sima afirmă în amintirile sale că a fost desemnat succesor al lui Codreanu pe 6 sept. (1940) de către un For legionar numit tot de el"

"Forul legionar cel constituit sub prietenă după moartea lui Codreanu nu va valida niciodată prezenta lui Horia Sima la conducerea Legiunii și din aceste motive organizația a cunoscut numeroase convulsii interne, dar a permis și supraviețuirea ideii că Mișcarea Legionară condusă de Codreanu este altceva decât cea condusă de Horia Sima" (din fericire - n. n.)

"Elita sa intelectuală care a cuprins cele mai strălucite minti interbelice (...) va dispărea asasinată sau îndepărta din Legiune."

In același volum și capitol: "Căpitanul a fost un idol, Sima era dominat de filosofia bombei" (Armin Heinen)

Cităm în continuare: "Numai din septembrie 1940 putem vorbi despre caracterul terorist explicit al Mișcării Legionare."

Apropos de 6 sept. 1940 și de continuitatea și continuarea comandanților legionari ale Căpitanului: Circulara nr. 58 - "Niciodată Mișcarea Legionară, pentru a birui, nu

va recurge la ideea de complot sau lovitură de stat."

4) Poate ne puteți da exemplu de un istoric "specialist și bine intenționat" care scrie pozitiv despre Horia Sima.

5) Poate că a fost o stângăcie din partea noastră specificarea de "ortodox" din antet.

Popular, această problemă se numește "nod în papură". Pentru dvs. care știți că în Mișcare au fost și evrei creștini (mai mult sau mai puțin creștini), este clar că nu poate fi vorba de o "discriminare" pe această temă.

Oricum, poate nu știți, președintele Senatului Legionar în funcțiune, Nelu Rusu, este greco-catolic.

A insista pe această temă lasă impresia că se caută crearea de probleme în mod artificial.

6) În legătură cu afirmația "insistența cu care continuați fărâmîtarea Mișcării Legionare" credem că este lipsită de temei: nu a existat și nu există decât o Mișcare Legionară, iar SIMISMUL este O SECTĂ DERIVATĂ din Mișcarea Legionară care a pus și pune în pericol Legiunea prin pretenții nejustificate la descendență și activitate în numele acesteia.

7) Prin definiție, într-adevăr, "cal troian" înseamnă dușmanul din interior. În fapt, calul troian a existat în două ipostaze: în afara cetății și înăuntrul ei. Părintele Dumitrescu-Borșa a prezentat "calul troian", pe Sima adică, în ambele ipostaze: în afara conducerii legionare (fără putere de decizie) și apoi chiar în centrul comandamentului. Accentul este pus însă pe cea de-a doua ipostază, de aici și licență, pentru a atrage atenția. Probabil că acuzația de tautologie se datorează dezvăluirilor incomode despre Horia Sima. Aceste dezvăluiri, însă, coincid cu istoria obiectivă.

8) Apreciați cuprinsul cărții ca "de-a *scandalos*". Nu vă contrazicem, numai că socotim aprecierea ca și mult prea blandă. V-am sugera să o citiți și să îl dați calificativul care îl merită: **toate**

MANEVRELE CRIMINALE ale lui HORIA SIMA de a pune mâna pe conducerea Mișcării, începând cu favorizarea asasinării Căpitanului (vezi atentatele din nov. 1938), cu provocarea - fără dubii - a asasinării a sute de legionari în frunte cu Statul Major Legionar (care

îi stătea în cale), prin asasinarea lui Armand Călinescu - cu toată opoziția conducerii legionare din închisorii și din refugiu; continuând cu încercările ulterioare de a asasina pe prof. Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului, pe frații Căpitanului, pe preotul Ion Dumitrescu-Borșa, comandant al Bunei Vestiri și erou în lupta antibolșevică, etc. etc.

Vi se pare cuprinsul acestei cărți "scandalos"? Doar atât?

9) Cum se putea gândi preotul Ion Dumitrescu-Borșa că va veni căderea comunismului (el a murit în 1981); pentru a lăsa cu limbă de moarte sarcina tipăririi?

De ce ne-a dat fiul acestuia cartea? Simplu: este membru al "Acțiunii Române"!

10) Ion Cristoiu își face meseria cum știe dumnealui. Poate trebuie să plătească tribut pentru alte scrisori favorabile Mișcării Legionare: Ion Cristoiu a dat, pentru prima oară în existența acestei țări, pe un post TV de audiență națională, și la o oră de maximă audiență, imagini cu: Casa Verde, fostul sediu legionar din Gutenberg, biserică Sf. Ilie Gorgani, scene din comemorarea de la Tâncașești din nov. 2003, discursul Căpitanului păstrat pe bandă audio. **Nu aveți considerație pentru toate acestea? De ce?**

Ne permitem, totuși, să vă cităm din articolul lui Ion Cristoiu care ni-l dați ca exemplu de reacție negativă la memoriile preotului Dumitrescu-Borșa: **"Autorul vrea să facă din ele nu numai o dare de seamă a unei vieți care a creat probleme familiei, dar și o îndrumare, un text**

dedicat mai ales fiilor, cărora li se adresează direct"

"Dacă ar fi fost scrise cu intenția de a fi denigrat Garda, atunci autorul ar fi trecut peste momentele de deșanțare morală, preocupat să se delimitizeze de dezmaștul celorlalți, și, în același timp, ar fi făcut aşa-zise dezvăluirile menite a confirma acuzații grave aduse lui C. Z. Codreanu: finanțare de nemți, sprijinul dat de Carol al II-lea, imoralitatea. Dumitrescu-Borșa nu se pretează la aşa ceva. De unde tragem concluzia că aşa erau **majoritatea legionarilor: niște oameni normali.**" (n. n.: ați fi vrut poate să spună că erau ... anormali?);

"Dacă ar fi fost scrise sub influența Securității, cartea ar fi sărit peste acest moment fundamental în înțelegerea Căpitanului ca o personalitate de excepție.

Înfățișând lucrurile aşa cum au fost, memoriile lui Dumitrescu-Borșa sunt un elogiu al Căpitanului. Mai puternic decât scriserile elogioase. Mai puternic, deoarece e mai credibil." (Ce anume vă deranjează de aici? Faptul că memoriile n-au fost scrise sub influența Securității? Faptul că l-a înțeles pe Căpitan ca personalitate de excepție și că mărturisește aceasta? Sau cumva faptul că memoriile sunt CREDIBILE? Si credibilitatea memoriilor vă supără în legătură cu DEZVĂLUIREA CRIMELOR LUI HORIA SIMA...)

11) Prezentarea tinerilor care mergeau în "campanie electorală" pare cam "colorată", dar faptul că participau la viață cu pasiunile inerente vârstei, face din ei niște eroi atunci când această viață care le place este sacrificată pe altarul patriei și al Legiunii.

12) "Reacțiile declanșate" au început înainte de 1927! Dacă dvs. vedeți că defăimarea Mișcării Legionare a început acum (citez: "și asta nu este decât *începutul*"), nu putem decât să rămânem muți de uimire! Dar nu atât de muți, încât să nu vă răspundem.

13) La patetica întrebare "De ce l-ați despăgubit de odăjdii pe preotul Dumitrescu-Borșa?" vă răspundem că nu am făcut-o noi. În mod evident îl dezbrăcase demult eroul dvs., Horia Sima (credem că ați citit "Sfârșitul unei domnii săngheroase" și "Era libertății").

14) Ce s-a întâmplat la Tâncașești acum doi ani ne reprosați degeaba - sau poate nu degeaba: cu intenție!

"Legionarii" simiști și-au călcăt cuvântul dat??!

Dl. Bucescu a început cuvântarea domniei sale înainte ca preotul să termine slujba religioasă.

Huiduielile au fost ca o răbuñire de protest la ditirambele d-lui Bucescu la adresa "Comandantului", tocmai în fața troiței de care aminti și care ar fi trebuit să îl deștepte bunul simț de a nu vorbi în acel loc și la acea dată de distrugătorul operei lui Cornelius Zelea Codreanu.

Serviciile aduse de dl. Bucescu cu discursurile d-sale sunt servicii aduse simismului, nu Mișcării Legionare.

15) "Noua Dreaptă" și-a început festivitatea după plecarea autobuzelor spre București, deci în fața cui a fost salvată comemorarea?!

16) Sfârșitul interviului sună încurajator: "mergând din nou la izvoarele ideologiei concepute și trăite de Căpitan". **Acest "din nou" reprezintă marele adevăr al interviului dvs.** Spuneți-le simiștilor că este de datoria lor să-și pună cenușă în cap și după aceea îi vom primi în rândurile Mișcării Legionare.

Noi nu am plecat niciodată de la "izvoarele ideologiei concepute și trăite de Căpitan" pentru a fi nevoiți să mergem "din nou".

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

P.S. Probabil, fără să vreti, ați spus: "ideologia concepută și trăite de Căpitan". Ați uitat să adăugați "și de mare masă a Mișcării Legionare". Ne îngrozește dictonul simist "Codreanu - fondatorul, Sima - formatorul!"

ANTONIO DE OLIVEIRA SALAZAR

In prefața cărții "Salazar și revoluția în Portugalia", autorul ei, Mircea Eliade, deschide două întrebări fundamentale și anume:

"Este realizabilă istoricește o revoluție făcută de oameni care, cred, înainte de toate în primul spiritulualului?" și alta:

"Cum s-a putut ajunge la o formă creștină a totalitarismului în care statul nu confiscă viața celor ce-l alcătuiesc și persoana umană își păstrează toate drepturile sale firești?"

Răspunsul dat de autor se rezumă la constatarea că REVOLUȚIA MORALĂ ȘI POLITICĂ A LUI SALAZAR A REUȘIT, iar la ce-a de a doua întrebare, Mircea Eliade trimite la formula creștină enunțată de Fericitul Augustin: "iubește și apoi fă ce vrei". Iubirea și caritatea este purificatoare, iar în acest fel "omul purificat își poate exercita în voie toate libertățile" fără să atenteze la liniștea semenului lui, fără să atenteze la liniștea colectivității.

Regimul lui Antonio de Oliveira Salazar a reușit să creeze în Portugalia cetatea preconizată de Platon, cetatea condusă de filosofi - aproape toți colaboratorii lui erau tineri profesori universitari.

"Dictatura" lui Salazar trebuie înțeleasă în inteleșul său antic. Ea s-a manifestat prin **austeritate și ordine economică**.

Salazar a făcut întotdeauna deosebirea dintre democratie și demofilie. A fost un demofil și nu un democrat (ca, de altfel, și Corneliu Zelea Codreanu). (demofilie = dragoste de popor, care nu este totușă cu democratia - care înseamnă conducerea poporului de către popor).

Privire generală asupra dezastrului Portugaliei

Începutul secolului XX a găsit Portugalia într-o gravă criză economică și politică. Din vechiul imperiu portughez nu rămăseseră decât dezordine, inflație monetară, persecuții religioase, revolte, jafuri. Regele Carlos I fusese asasinat (1908) de către o grupare teroristă, iar urmașul său, regele Manoel, ultimul descendent al dinastiei de Braganza, a fost înălțat de la tron și s-a declarat republică. Primele măsuri adoptate au fost separarea Bisericii de stat, persecuții religioase, detenții arbitrale, acordarea dreptului de grevă. Inflația monetară a luat proporții catastrofale, la fel instabilitatea politică: nu mai puțin de 16 lovitură de stat au urmat până în 1928. Descompunerea politică era agravată și de o activă agitație comunistică. Încercările unei junte militare formate din trei generali de a stabiliza situația au eşuat. O dictatură militară a reușit pentru un scurt timp să restabilească ordinea în stradă, să evite instabilitatea guvernamentală, dar nu a avut soluții să opreasă dezastrul finanțier. Primul război mondial, cu toate că Portugalia participase de partea aliaților, a precipitat țara într-o gravă criză economică. Finanțele țării dezastroase, bugetele deficitare, parlamentul și administrația corupte în toate sectoarele vieții publice.

Apariția lui Salazar în viața publică

A fost momentul în care s-a făcut apel, pentru a doua oară, la un Tânăr profesor de economie politică și de finanțe de la Universitatea de Drept din Coimbra, la Salazar.

In 1926 primise portofoliul Finanțelor la care însă a renunțat după trei zile, dându-și seama că nu va putea realiza nimic cu un guvern neputincios.

La 26 aprilie 1928, la solicitarea președintelui țării, mareșalul Carmona, Salazar a acceptat să preia conducerea Ministerului de Finanțe cu o condiție absolută: controlul tuturor cheltuielilor și a deciziilor financiare din țară. El a anunțat într-o proclamație "voiția hotărâtă de a regulariza odată pentru totdeauna viața finanțieră și cea economică a națiunii... eu știu exact ce vreau și unde să merg".

Salazar nu era un politician de profesie, era un om de bibliotecă și de catedră, era un specialist sau, cum am spune noi astăzi, era un tehnician. Decis să salveze țara, noul ministru de Finanțe a cerut puteri nelimitate, declarând că în caz contrar se va

reîntoarce la Universitate, dar de data aceasta pentru totdeauna. El a cerut ca țara să se încreadă "în pricoperea și cinstea mea, o încredere desăvârșită, dar calmă și senină, fără entuziasm exagerat sau descurajare... Țara are totă libertatea să cerceteze, să facă observații cuvenite, să discute, dar va trebui să se supună ori de câte ori voi găsi de cuvintă să poruncesc".

Situată internațională era gravă. Criza economică începută în Statele Unite, în faimoasa Vinere Neagră, se repercutase și în Europa. România nu facea excepție: creditul se prăbușise, mari bănci au dat faliment.

Portugalia a fost una din singurele țări europene ocolită de criză. Bugetele întocmite și supervizate de Salazar s-au încheiat cu excelente importante. Pentru prima dată în istoria ultimelor veacuri, Portugalia a cunoscut o asemenea situație.

Măsuri de însănătoșire a țării

- Financiare

Însănătoșirea financiară a fost posibilă prin ordinea instaurată în veniturile și cheltuielile țării, prin crearea unui sistem de impunere și percepere a impozitelor pe baze raționale, prin un nou regim al evidențelor contabile, prin asigurarea stabilității monetare, prin organizarea creditului, prin măsuri care au dus la suprimarea cumulului, a sinecurismului, a clientelei politice, într-un cuvânt, prin suprimarea profitorilor.

A fost lichidată datoria externă a țării, a fost instituit un regim strict de economii, a fost lichidată incuria administrativă prin purificarea și reorganizarea ei, a fost demarat un program vast de înzestrare a țării: mărirea rețelei de șosele și căi ferate, a sistemului de învățământ, de sănătate și alte multe îmbunătățiri.

- De ordin general

Dar dacă asanarea financiară era o condiție esențială a propășirii țării nu mai puțin importante erau cele de ordin general: întărirea autorității statului, asigurarea stabilității guvernamentale, înlocuirea democrației parlamentare considerată și nepotrivită cu firea poporului portughez și cu slaba maturitate politică a lui.

O serie de decrete au dizolvat masoneria și o serie de organizații secrete considerate pernicioase pentru ordinea din țară, au pus bazele organizării corporative, au garantat proprietatea privată, au încurajat inițiativa particulară, au reglementat condițiile de muncă ale salariaților.

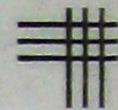
Salazarismul a creat Statul Nou (Estado Novo) susținut de întregul popor portughez. Sub controlul puterilor statului a fost creat ceea ce se cheamă tipul de "economie autodirijată" capabilă să asigure în fiecare ramură economică solidaritatea intereselor capitalului și ale muncii și echilibrul dintre diferitele ramuri economice. Moneda națională escudo a devenit una dintre cele mai stabile monede europene, bugetele s-au echilibrat și au devenit chiar excedentare, finanțele țării s-au însănătoșit, s-a asigurat propășirea generală a țării.

Salazar – creștin profund credincios și tradiționalist

Ministrul de Finanțe din 1928, și coordonator al mai multor ministeri, Salazar a dirijat din 1933 întreaga politică a statului instituind un regim autoritar și nu totalitar cum îl prezintau unii denigratori. Un regim autoritar, de austerație severă, de disciplină socială, politică și, în primul rând, de ordine economică.

Îșiț din păturile sociale modeste, tatăl lui era un modest cultivator de pământ, Salazar era un profund credincios catolic. Pentru el întărietatea era dată forțelor traditionale: biserică, armată, familie, agricultura, națiunea și organizarea corporativă.

Salazar a fost un anticomunist convins. L-a sprijinit pe generalul Franco pe plan economic, diplomatic și militar.

Sărbătorim Înălțarea Domnului Iisus Hristos (anul acesta, la 20 mai).

În această zi, a Înălțării Domnului și a Înălțării noastre în Hristos, sărbătorim și pe eroii neamului. "Este ziua cea mai indicată pentru pomenirea lor, a celor care s-au adus jertfă pentru noi", scrie preotul Boris Răduleanu în "Semnificația marilor sărbători creștine".

Pomenindu-i, le arătăm recunoștința noastră față de ei, realizăm legătura cu cei ce au murit în tranșee, în închisori, arși, strangulați, înecați, schingiuți, știuți sau neștiuți.

"Iartă-i, Doamne, pe toti ai mei. Primește-i sub scutul Tău." (Corneliu Zelea Codreanu)

Hristos a înviat! și noi, deci, vom învia! Vom învia spre o viață nouă, și spirituală și fizică. Într-acolo mergem prin Învierea Lui. Istoria nu se încheie cu sângele care se varsă și nici cu mușuroiul de pământ.

O să vă mirați, poate că găsiți la rubrica "Actualitate" câteva vorbe despre Înălțare. Vă lămuresc printre-o întâmplare foarte semnificativă povestită de camaradul Jenică Bukiu:

"Eram la Canal în baracă și noaptea făcea de planton un deținut care dădea raportul când venea ofițerul de serviciu. De obicei, raportul suna cam aşa: "Să trăiți, d-le ofițer, în timpul serviciului meu nu s-a întâmplat nimic."

În seara de Paști era de planton minunatul poet basarabean Andrei Ciurunga, numit "poetul Canalului". Vine ofițerul de serviciu și Andrei Ciurunga, în poziție de drepti, și spune:

"Să trăiți, d-le ofițer, în timpul serviciului meu a înviat Iisus Hristos!"

Ofițerul a rămas cu gura căscată și l-a pedepsit cu trei zile de carceră. Întâmplarea a făcut înconjurul Canalului."

Nicoleta

PRESĂ ROMÂNEASCĂ ÎN BUCOVINA DE NORD

În nr. 6 al revistei noastre (febr. 2004) am publicat o pagină specială în care am reliefat conținutul, precum și aspectul grafic al câtorva publicații românești bucovinene - în spate "Arcașul", "Glasul Bucovinei", "Zorile Bucovinei", "Junimea", "Septentrion literar", "Familia", "Concordia", precum și revista pentru copii "Făgurel", care apar în grafie latină, în regiunea Cernăuți, lucru care desigur, nu face decât să ne bucure.

Iată însă că am mai primit și alte câteva publicații pe care le prezentăm succint cititorilor noștri, întregind astfel panorama presei românești locale.

Libertatea Cuvântului

Ziarul Administrației Regionale de Stat și al Consiliului Regional Cernăuți

"LIBERTATEA CUVÂNTULUI" este ziarul administrației regionale de stat și al Consiliului regional Cernăuți, cu apariție săptămânală, având 16 pag., într-o îngrijită lină grafică, redactor șef fiind Romeo Crăciun.

Articolele abordează teme dintre cele mai diferite: culturale, economice, laice, sportive, dar și de divertisment, medicină, învățământ etc.

O altă publicație este "PLAI ROMÂNESC", tot un săptămânal, al cărui redactor este

dl. Ștefan Broască. Ziarul este cel mai vechi ca apariție în grafie latină, primul număr apărând în 1990, cu motto-ul sugestiv "Hai să dăm mâna cu mâna", întrucât se adresează comunității românești din regiunea Cernăuți. Majoritatea articolelor tratează probleme care interesează în cel mai înalt grad minoritatea românească din oraș, dar și reportaje din diferite comune, precum și un ciclu de însemnări despre vechile biserici românești din Cernăuți.

Hai să dăm mâna cu mâna...
PLAI ROMÂNESC

Ziar independent al comunității românești din regiunea Cernăuți
Redactor-șef Ștefan Broască

Monitorul Hliboca

startul datând din luna martie a.c. Este, de fapt, o monitorizare comună a ziarelor raionale din regiunea Cernăuți (amintim raioanele: Hliboca, Storojinet, Noua Suliță, Herța, Hotin, Vînjița, Securenți, Putila, Chițimani, Chelmenți, Zastavna) prin care persoanele abonate la unul dintre publicații enumerate până acum va avea posibilitatea să afle, selectiv, ce scriu celelalte. Publicația apare în două limbi, ucraineană și română, cu un tiraj de 46844 și, respectiv, 8856 exemplare format A3 în 16 pag. Colegiul de redacție îl constituie cei 11 redactori șefi ai ziarelor raionale din regiunea Cernăuți. Coordonatorul ediției românești este Nicolae Șapcă, redactor șef al "Monitorului de Hliboca".

Mesager bucovinean

Bucovina, Tu, Ua și Marea SU Ucrainei sunt viile...

E. Ghiocel

O legiune de voluntari portughezi au luptat de partea generalui împotriva comuniștilor spanioli și a brigăzii roșii internaționale. Prin Portugalia a putut intra în Spania echipa de elită legionară din care au căzut eroici la Majadahonda, Ionel Mota și Vasile Marin.

De altfel între Mișcarea Legionară creată de Corneliu Zelea Codreanu și salazarism a existat o reală afinitate. Amândouă s-au născut ca o reacție împotriva politicianismului corrupt și corupțor; s-au născut pentru a pune în valoare forțele vii ale națiunii; amândouă s-au născut pentru a face față pericolelor comuniste, au crescut în nevoie de ordine politică socială și morală.

Și astăzi am putea spune și noi, ca Salazar, că "Patria și solidaritatea națională, familia, valoarea spirituală a vieții, respectul datorat persoanei umane, obligația de a munci, superioritatea virtutii, caracterul sacru al sentimentelor religioase... iată ceea ce constituie esențialul pentru formarea spirituală și morală a cetățeanului în nouă stat".

Așa cum s-a mai spus, încă din 1937, de către un politolog român, Andrei Corteanu, "ne-ar trebui și nouă un Salazar"!

Radu Constantin

TRAIAN BRĂILEANU

1882 - 1947

Unul dintre cei mai mari sociologi români, profesor universitar, ministru al Educației Naționale
Membru al Senatului Legionar de la constituire

Moto: "Sentimente ca naționalismul nu au nevoie de demonstrație logică. Dragostea de Neam și de Patrie nu aparțin rațiunii. Dar rațiunea intră în drepturile ei când e vorba de a descoperi și organiza mijloacele pentru împărtuirea idealului." (Traian Brăileanu)

Născut la 14 sept. (Ziua Crucii), în 1882, la Bâlca, lângă Rădăuți (Bucovina)

Studii universitare la Cernăuți (doctorat 1908) - și la Viena

Profesor de Sociologie, Politică și Istoria Filosofiei la Universitatea din Cernăuți între anii 1920-1940

Theoretician al naționalității în sociologie

Întemeietorul Grupului "Iconar" (la Cernăuți, în 1931, grup din care au făcut parte: Mircea Streinul, Ion Roșca, George Drumur și alții)

Directorul revistei *Însemnări Sociologice* din Cernăuți între anii 1935-1940

A întemeiat tabăra legionară de muncă de la Rădăuți (Bucovina), construind biserică Sf. Arhanghel Mihail

Parlementar pe listele Partidului *Totul Pentru Țară* la alegerile din dec. 1937

Martor al apărării în procesul lui Corneliu Zelea Codreanu din 1938

Ministru al Educației Naționale, Cultelor și Artelor (1940-1941)

A condus la Sibiu revista "Înălțarea" (1940-1941)

Arestat pentru un timp după evenimentele din ianuarie 1941, a fost pus în libertate

Rearestat de comuniști în 1946, depus la închisoarea Aiud, fiind asasinat prin exterminare fizică în 1947

OPERA:

1) **Lucrări de sociologie științifică:** *Introducere în Sociologie* (1923); *Sociologie generală* (1926); *Ethik und soziologie. Ein Beitrag zur Lösung des problems - individuum und Gesellschaft* - Tipografia Mitropolitul Silvestru, Cernăuți, 1926; *Politica* (1928); *Istoria teoriilor sociologice* (curs - 623 pag.) (1937); *Statul și comunitatea morală* (1937); *Teoria comunității omenești* (1941)

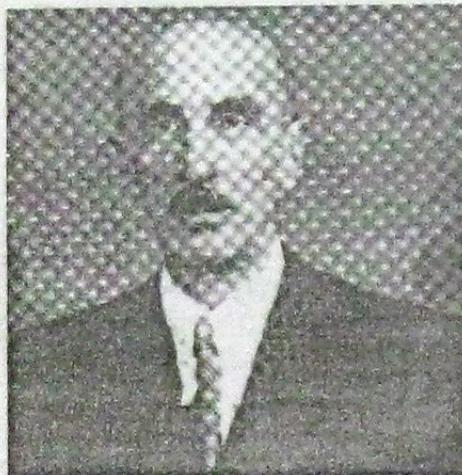
- *Însemnări Sociologice* - Cernăuți (1935-1939), București (1940) - apariție lunară

- studii și articole în periodice: *Cultura și Politica* - în *Junimea Literară* XI Cernăuți (1915); *Soziologie und Politik* - în *Archiv für systematische Philosophie und Soziologie* - Berlin, XXI (1928); *Soziologie in Rumänien* - în *Kölner Vierteljahreshefte für Soziologie*, V (1925/26); *L'Etat et la communauté morale (Essai philosophique)* - în *Revue Internationale de Sociologie*, Paris, 39, Nr. VII-VIII, 1931; în *Revista de Pedagogie*, Cernăuți, 1932 - 1934; *Filosofia socială a lui Vasile Conta, Originea Metafizicei. Încercare asupra temeiurilor metafizice ale sociologiei, Sociologia lui T. G. Masaryk, Fundamentarea biologică a sociologiei și importanța ei pentru teoria și practica pedagogică, Sociologia în învățământul superior și secundar, Noi teorii politice, Essai sociologiques sur la liberté humaine*. În: *Revue Internationale de Sociologie* - Paris, Janvier-Fevrier, 1937

2) **Scieri filosofice:** *Despre condițiunile conștiinței și cunoștinței* (1912). O carte nouă despre Schopenhauer (în *Revista de Pedagogie*, VIII, 1939).

- traduceri din Immanuel Kant: *Întemeierea metafizicei moravurilor* (1929), *Critica rațiunii pure* (1930), *Critica puterii de judecată* (1940), *Ideea unei istorii universale. Ce este 'Luminarea'? Începutul istoriei omenirii - Spre pace eternă*. (1943)

3) **Scieri politice:** *România și criza europeană* (în *Junimea Literară*, X, 1913), *Aurel Onciu și ideea democrației* (în *Școala*, VI, 1921, Cernăuți), *Structura societății bucovinene înainte și după Unire* (în *Societatea de Mâine*, I, Nr. 21, Cluj), *Problema*

Capitalei (în *Convorbiri Literare*, XLI, Oct. 1924, București), *Sociologia și arta guvernării (articole politice)* - Ed. *Însemnări Sociologice*, 1937, *Etica, doctrina Legionară și știința socială* (în Almanahul ziarului *Cuvântul*, București, 1941), *Immanuel Kant și noua ordine europeană. Ideea unei istorii universale*...etc., București, 1943

4) **Scieri pedagogice** - în *Revista de Pedagogie Cernăuți* 1933 - 1936: *Universitatea țărănească, Rolul social al învățăturilor*

5) **Schițe literare** - în *Junimea Literară* 1904 - 1909: *Irina, Moartea iepii, Grindica, Un flăcău tomnatic, Dihania, Nunta lui Chirilă*

6) **Scieri didactice**: *Etică pentru clasa VIII-a secundară, Elemente de sociologie pentru clasa VIII-a secundară* - Ed. Națională, Ciornei S. A., București, 1935

7) Manuscris:

- traducere Immanuel Kant: *Critica rațiunii practice* (1932), - cursuri universitare 1935 - 1937: *Istoria doctrinelor etice, Istoria doctrinelor politice, Immanuel Kant: Despre educație, Istoria filosofiei antice, medievale, moderne, Estetica generală, Immanuel Kant: viața și doctrina.*

Pentru că suntem în anul "Ştefan cel Mare și Sfânt", și pentru că am prezentat succint personalitatea lui Traian Brăileanu, vă expun părerea sociologului despre domnitor: (sublinierile îmi aparțin)

"Marea autoritate a lui Ștefan față de boierii săi a rezultat și din felul cum **Ştefan a știut să câștige dragostea poporului**. (...) Ștefan a venit la domnie cu ajutorul boierilor, dar el nu le-a dat voie să asuprească mulțimea pentru a se îmbogăți. Mijloacele de care s-a folosit au fost: **întreprinderi războinice în afară, activitate organizatorică intensă înăuntru**. Dar pentru a învinge asupra dușmanilor din afară și pentru a păstra linștea și solidaritatea înăuntru, domnitorul trebuie să dispună de un instrument tehnic perfect. **Acest instrument și l-a creat Ștefan: armata națională, armata de țărani**. Din momentul în care boierii deveniră generali ai unei armate puternice sub comanda supremă a unui strateg genial cum era Ștefan Vodă, Moldova se ridică la rangul unui stat puternic, temut de dușmani și respectat de prietenii. (...)"

Cei ce l-au cunoscut pe Ștefan cel Mare au văzut și admirat în el pe **principalele care a întrunit toate însușirile necesare unui domnitor ideal**. I. Ursu, în cartea sa "Ştefan cel Mare", citează rândurile lui Miechovita, din care personalitatea marelui domn ni se înfățișează în deplină ei strălucire:

"**Ol Bărbat glorioș și victorios, care ai biruit pe toți regii vecini. Ol Om fericit căruia soarta l-a hărăzit cu multă dărnicie toate darurile. (...) Tu ești drept, prevăzător, istet, biruitor contra tuturor dușmanilor. Nu în zadar ești socotit printre eroii secolului nostru.**"

(*Însemnări sociologice*, mai 1935

- "Ştefan cel Mare și arta de a guverna")

Corneliu Mihai

In memoriam

LUNA VIITOARE SE ÎMPLINESC 64 DE ANI DE LA PIERDerea BASARABIEI
ȘI A BUCOVINEI DE NORD

Document

SPICUIRI DINTR-O CARTE CU CONȚINUT DUREROS:
"ŞASE ZILE DIN ISTORIA BUCOVINEI" - VITALIE VĂRATIC

28 iunie - 3 iulie 1940 - Invasia și anexarea nordului Bucovinei de către U.R.S.S.

In supraoferta de carte - din păcate, cele mai multe ori, la un preț prohibitiv - a trecut aproape neobservată apariția unei lucrări de excepție, care nu ar trebui să lipsească din casa nici unui bun român.

O carte care a apărut la Rădăuți, scrisă de Vitalie Văratic și intitulată "Şase zile din istoria Bucovinei (28 iunie - 3 iulie 1940)", de fapt o culegere de documente care se referă la modul în care a fost pus în practică odiosul pact Molotov - Ribbentrop, care prevedea că "Germania consimte la anexarea Basarabiei de către U.R.S.S.", prevedere care însă a fost depășită, întrucât a fost anexată și Bucovina de Nord, încălcându-se astfel înțelegerea secretă dintre cele două suprapuerte europene.

De fapt, Stalin a vrut inițial să anexeze toată Bucovina, dar, confruntat cu nemulțumirea Führerului, ca să nu-l irite, dar nici să nu pară slab renunțând la toată provincia, s-a mulțumit cu anexarea a numai două județe, Cernăuți și Storojinet.

A fost o primă fisură în cooperarea germano-sovietică și a avut o pondere însemnată în decizia lui Hitler de a ataca U.R.S.S. în primăvara anului următor.

Autorul este un istoric basarabean stabilit astăzi în București, care, cu probitate intelectuală, obiectivitate istorică și rigoare științifică, a expus în cele 556 de pagini ale cărții 160 de documente structurate în trei capituloare:

1. Confruntarea diplomatică româno-sovietică pentru Bucovina - 56 documente;

2. Retragerea armatei române din teritoriul Bucovinei și ținutului Herța, ocupate de trupele sovietice - 56 documente;

3. Evacuarea administrației civile, protestele față de ocupația sovietică și declanșarea exodului populației - 48 documente.

Părăsirea Bucovinei fără a se trage un foc de armă pentru apărarea ei a umilit nu doar ofițerii, ci toată armata română; a fost umilit poporul român, victimă a agresiunii sovietice, dar și a hotărârii factorilor de decizie de la București de a nu opune rezistență. În documentul 61 citim (din jurnalul de operații al Diviziei 34 infanterie): "Ofițerii și soldații români înapoiați de la București, fie dintre cei care au putut să se retragă, fie dintre cei prinși și apoi eliberați, au declarat plângând că regretă adânc că nu li s-a permis să lupte și să nu cedeze teritoriul fără foc."

Iată relatarea elocventă provenită de la plutonierul Dumitru Doagă, șef al postului de jandarmi Șișcăuți (documentul 110): "Trei avioane sovietice mitraliind trenul regimentar al Regimentului 13 Cavalerie, un sublocotenent medic a venit să dea ajutor rănișilor. Atunci s-a dat jos din tanc un ofițer rus care s-a repezit la dl. sublocotenent medic, i-a rupt epoletii, l-a dezbrăcat de tunica și de pantaloni și i-a luat cascheta de pe cap. După aceea i-a tras un picior în spate strigându-i: 'Ti moldovan mamalijnic, pașol na Ruminia' (tu moldovean mămăligar, pleacă în România!), și dl. sublocotenent medic a plecat în cămașă și izmene."

Un document aparte e cel cu nr. 84. Este vorba de raportul Inspectoratului de poliție Suceava: "Cățiva soldați ruși au dezertat din armată și au trecut la Dornești cu întregul echipament. Ei și-au arătat nedumerirea că România a cedat Basarabia și nordul Bucovinei fără luptă, afirmând că mulți soldați sovietici abia aşteptau să înceapă războiul ca să se predea armatei române, iar populația civilă din U.R.S.S. să producă revoluția, fiind cu toții nemulțumiți de conducerea comunistă."

În documentul 139 se arată situația din Cernăuți în primele

zile de ocupație sovietică: "Toate monumentele din Cernăuți, din Piața Unirii - Eminescu, I. Brătianu etc. - sunt înfășurate în pânză roșie. Până la 2 iulie nu fusese distrus nici unul. S-a introdus oficial cursul rublei rusești, fixându-se la 35 lei valoarea sa. A fost introdus serviciul de pază sovietic și al GPU-ului. La fiecare instituție publică staționează câte 2-3 tanuri, făcând de gardă soldați cu baioneta la armă."

În foarte multe documente sunt referiri la acea parte din populația evreiască care a sprijinit cu entuziasm sosirea trupelor sovietice. Spicuim doar câteva.

Documentul 130: "La 30 iunie ora 21, un grup de circa 40 de evrei au atacat cu focuri de armă depozitul de muniții al garnizoanei Rădăuți."

Documentul 139: "La Storojinet conducerea o are comunistul avocat Lupuleak, avocatul Strobel, măcelarul Moses Kurzmann zis Pfifer și doctorul Menzer."

Documentul 141: "Vineri, 28 iunie 1940 (deci doar la câteva ore de la primirea ultimatumului!), în Piața Unirii din Cernăuți, circa 200 de lucrători, exclusiv evrei, care aveau cu ei un steag roșu ce avea cusute pe el secera și ciocanul, l-au arborat pe clădirea primăriei, iar pe monumentul Unirii au fost afișate tablourile lui Stalin și Molotov (!!), tablourile având dimensiunile de 60/60 cm. Acești lucrători erau sub conducerea cunoscutului comunist evreu Vagnes."

Lista ar putea continua cu alte exemple.

Pare însă de neîntelus cum mulți evrei bogăți (bancheri, doctori, negustori, avocați, industriași) au primit cu flori pe soldații sovietici, conștienți fiind că își vor pierde toate bunurile, odată cu desființarea claselor așa-zise "exploatare". Poate, desigur, au vrut să se pună bine cu noile autorități, pentru ca prin gesturile lor să obțină unele funcții de conducere. Eroare! Două săptămâni mai târziu, au început exproprierile și naționalizările, mulți proprietari "burjui" luând drumul Siberiei. Listele cu noii conducători ai localităților fuseseră întocmite la Moscova, nu "ad-hoc", cum se credea că ar fi de cuviință...

Să încheiem cu documentul 124 din 2 iulie 1940: "Un număr de peste 12.000 de evrei din toate clasele sociale, de la etatea de 12 ani în sus, au manifestat timp de 2 ore pe străzile Cernăuțiului, înainte de ocuparea lui de către trupele roșii. Manifestanții au adus insulțe la adresa României, armatei române, funcționarilor români, care au fost bătuți și mulți dintre ei chiar omorâți (cauză secretarului parchetului, grefierului, al gardianului public de la tribunal). Populația de origine ucraineană a avut o atitudine extrem de cuvințioasă și loială față de români, făcând coroane pentru a-i proteja de furia evreilor..."

Exemplul de rea comportare a populației evreiești din Bucovina, care se bucura de toate drepturile, poate că au contribuit decisiv la luarea de măsuri antisemite, câteva luni mai târziu, și, mai ales, la deportarea lor în masă, în Transnistria, deportare care s-a soldat, regretabil, cu zeci de mii de victime.

Cartea "Şase zile din istoria Bucovinei" se citește pe nerăsuflare. Este o carte dureroasă, invitându-ne să reflectăm mult asupra dramei ce s-a abătut asupra țării în vara anului 1940, și care a fost prima etapă a prăbușirii României Mari.

Emilian Ghika

- În numărul viitor despre Basarabia -

"Hronic Legionar"

- Mai -

- 1922 - înființarea Asociației Studenților Creștini de către Corneliu Zelea Codreanu (iași) (20 mai)
- 1924 - înființarea Frăției de Cruce (la Iași) (4 mai)
- înființarea primei tabere de muncă, la Ungheni, sub conducerea Căpitanului (8 mai)
 - Corneliu Zelea Codreanu este maltratat împreună cu alți 50 tineri care lucrau la grădina de zarzavat din Ungheni, de către polițiști conduși de Manciu (31 mai)
- 1925 - Corneliu Zelea Codreanu este achitat pentru împușcarea lui Manciu (26 mai)
- 1927 - Corneliu Zelea Codreanu se întoarce de la studii, din Franța, împreună cu Ion Moța, încercând refacerea LANC (18 mai)
-
- 1933 - constituirea echipelor de propagandă legionară, dispuse să meargă cu sacrificiul până la moarte, fapt pentru care s-au intitulat "Echipa morții"; din aceste echipe au făcut parte și martirul legionar Sterie Ciumetti, preot Ion Dumitrescu-Borșa și alții. (1 mai)
- apare "Cărticica șefului de cuib" - Corneliu Zelea Codreanu, sub titlul "Fascicola legionarului" (9 mai)
 - 1934 - deschiderea taberei legionare de muncă din Giulești (cărămidărie și grădină de zarzavat) (15 mai)
 - 1936 - deschiderea taberei legionare de muncă de la Rădăuți sub conducerea senatorului legionar prof. univ. sociolog Traian Brăileanu; s-a construit biserică "Arhanghelul Mihail" (1 mai)
 - Căpitanul ia atitudine publică față de politica nefastă a lui N. Titulescu de apropiere de Moscova: "De vor intra trupele rusești pe la noi și vor ieși învingătoare în numele diavolului, cine poate să credă, unde este mintea care să susțină că ele vor pleca de la noi înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza? Consecințele? Inutil a le discuta." ("Circulați și manifeste") (30 mai)
 - 1938 - Căpitanul este condamnat la 10 ani muncă silnică către un tribunal militar format din ofițeri cu cazier, printr-un proces rămas în analele Justiției ca trucaj grosolan, fără probe (pentru detinerea câtorva acte emise abuziv, sub titlul "confidențial", de către Jandarmerie și Prefectură, acte prin care se cerea subordonaților acestora prigonirea ilegală a legionarilor). (27 mai)

Flor Strejnicu

Diverse

Am auzit în câteva rânduri aberația: "Radu Gyr are o mare vină pentru că a creat toate poezii cu care a fanatizat o generație. Fără ele, poate, mulți ar fi stat pe la casele lor și n-ar mai fi suferit atât, n-ar mai fi fost omorâți."

Păstrând, bineînțeles, proporțiile, este ca și cum s-ar afirma că Sfinții Apostoli ar fi de vină că au propovăduit cuvântul lui Iisus, pentru că, fără de aceasta, n-ar mai fi fost atâția martiri și mucenici în istoria omenirii!

Și până să scrie Radu Gyr minunatele sale poezii acea generație de aur a luptat, cu prețul vieții. Dar fără acele poezii am fi fost cu totii mai săraci sufletește.

Dl. Jan Bukiu, legionar format în Frăția de Cruce din vremea Căpitanului, stabilit la Chicago după ani de închisoare antonesciană și comunistă, completează: versurile lui Radu Gyr au fost întotdeauna un adevărat balsam, un tonic pentru sufletele tuturor, mai ales ale celor chinuiți:

CÂNTECUL

Cântecul te poate ajuta în cele mai grele momente ale vieții. O melodie, o strofă dintr-un cântec te poate salva. Cuvintele unui cântec pătrunzând în adâncul necunoscut al ființei tale te poate determina să supraviețuiești. Poate unii, citind aceste rânduri vor zâmbi, alții poate vor rămâne pe gânduri... Nu este exclus ca cineva să spună: "Da, și eu am trecut prin momente asemănătoare".

În iarna lui 1952-'53 eram la Canal în lagărul de la Galeș și, în fiecare dimineață, ne duceau în colonoați, până la punctul 78 unde lucram. Drumul era lung, prin vânt, ploaie sau zăpadă și eu eram slabit și fără îmbrăcăminte de iarnă. În acea zi vântul care în câmpia dobrogeană nu se oprește niciodată, bătea cu furie și intra groaznic de rece prin hainele subțiri. Simteam că mă cuprinde frigul, am început să tremur, îmi clânțeau dinții în gură, nu mă mai puteam opri din tremur, începuse să-mi fie frică. În dreapta mea, era prietenul meu Ticiu Mircescu, colonelul, iar în stânga era Titi Dumitrescu, profesorul, un om de mare suflet. Amândoi au simțit că este ceva în neregulă cu mine; când au pus mâna pe mine să-sau speriat de tremuratul meu și m-au întrebat:

- Ce este cu tine, Jane, de ce tremuri în halul asta?

Răspunsul meu a fost și el tremurat:

- Mi-e... frig... foarte... frig...

Atunci amândoi și-au scos fularele și Ticiu mi-a înfășurat gâtul, iar Titi mi-a strâns mijlocul cu al lui. Dar continuam să tremur. Atunci ei m-au luat de către un braț și am continuat să mergem, strâns lipiți toți trei. Cu tot acest ajutor, continuam să tremur, să-mi clânțeau dinții, când, deodată, îmi vin în minte următoarele versuri:

Bătuți de crivățul nebun,
Duși în surgiun, am săngerat,

Ioan Sociu Bukiu
Cu carnea ruptă în fâșii,
Mucenicii ne-au înspinat.

Si am început să fredonez această strofă încet, abia murmurat, și s-o repet, mereu, mereu, fără oprire.

Deodată, îmi apar în față ochii coloanele nesfărșite de eroi și martiri legionari care au suferit frigul, foamea și chinurile închisorilor, fără să murmure, fără să ceară ceva, crezând fierbinte că suferințele lor sunt pentru binele țării și al neamului. Pot spune că a fost ca o minune, am simțit că parcă o mână nevăzută mi-a luat frigul, mi-a oprit tremuratul și am simțit o căldură care îmi inunda sufletul și încet-încet se duce în tot corpul.

Ticiu și cu Titi, simțind că nu mai tremur m-au întrebat:

- Jane, te simți mai bine?

Eu am răspuns fericit:

- Dragii mei, cântecul m-a salvat.

Si le-am recitat versurile pe care am început toți trei să le fredonăm. Apoi le-am făcut următoarea mărturisire:

- De câte ori am fost în situații grele și uneori foarte grele, am simțit o mână care m-a ridicat, m-a ajutat și cred că este mâna Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care ascultă rugăciunile măicuței mele dragi sau ale tăicuțului meu scump.

Mă închin și îi mulțumesc Mântuitorului pentru versurile lui Radu Gyr care m-au salvat.

Jan Bukiu

membru în Senatul Legionar

(povestire din carte "De la liniește la cântec")
mai 2004

M-am obișnuit, ca mai toți locuitorii acestui furnicar cu numele de București, unde aproape orice se vinde și se cumpără, să văd cum zi de zi viața ne este controlată de organele abilitate. Fie simplu polițai care, în multe cazuri, abia scot două vorbe (una dintre ele este "banul", iar cealaltă o injurătură), fie barosanii de pe la primării (aceștia joacă pe degete viața unui oraș cu 2 milioane și ceva de locuitori). Să ca să vă arăt că legea o face reprezentantul statului, așa cum vrea el, vă voi arăta că mai ales o respectă, dar tot așa cum vrea el!

Sâmbătă 8 mai, de dimineață, mă plimb prin Piața Amzei. Printre mafia țigănească ce-și plătise din timp locul propice pentru bisință, un bătrân țăran și-a pus o lădiță cu zarzavaturi spre vânzare. Un domn polițai, foarte tanțoș în uniformă sa, trece pe lângă mini-taraba țăranului și o dărâmă cu câteva lovitură de picior. Să fi făcut țăranul contrabandă cu câteva legături de pătrunjel și mărar? Să fi prejudiciat statul?! Să fi devenit peste noapte atât de intransigenți d-nii polițai? Răspunsul e simplu și cunoscut tuturor: polițai cu nas de cucuvea nu-și primise șpaga.

Scena a fost și mai cutremurătoare când țăranul s-a îndreptat spre taraba-i dărămată strigând: "Şefule! Şefule!" Adică cum! Un polițai năpărît, cu pretenții de reprezentant al statului, bun doar pentru a încasa vreo șpagă, să ajungă șeful unui țăran ce muncește de dimineață până-seară ca să-și vândă trei verdejuri?

Asta-i statul pentru că ăștia sunt oamenii, iar ăștia sunt oamenii pentru că nu sunt educați și pregătiți pentru munca lor, în ciuda declarațiilor sforăitoare și a pretențiilor.

Căpitanul spunea că dacă pentru a conduce un tramvaj e nevoie de școală, atunci pentru a conduce o comună (și cu atât mai mult un oraș sau un județ) e nevoie de școală. Și conform principiului legionar "oratoria ta este oratoria faptelor", Căpitanul a făcut pentru cadrele legionare o astfel de școală, tot pentru ca odată ajunși în funcțiile de conducere legionarii să nu bâjbâie, ci să-și facă datoria căt mai bine.

Ideea Căpitanului rămâne în continuare la fel de valoroasă, deși au trecut aproape șaizeci de ani de atunci. Ne mândrim cu diverse programe de import, dar programul de educație morală aplicat cu succes de către un mare înaintaș este și acum necunoscut celor mulți, sau luat în derâdere (atunci când nu e calomniat).

Și pentru că am amintit despre țigani: o emisiune a postului TVR 2 relata despre activitatea unora dintre etnicii țigani (nu înțeleg de ce se ascund sub denumirea de romi) – atât în agricultură, cât și în viața Universității din Timișoara. "Aceaștia pe care i-ați văzut muncind și învățând sunt romii noștri, iar nu cei care se ocupă cu bisnișă!" (relatarea nu este întocmai, dar am redat ideea principală.) Să le acordăm aşadar un sprijin, dar numai în măsura în care dovedesc prin fapte că merită ajutorul nostru, fără însă a-i ridica în drepturi asupra celorlalți. Pentru că ajutându-i în munca lor ajutăm de fapt societatea să capete mai multă siguranță în a-și valorifica toate resursele posibile.

*Stefan Buxescu
clcv, 18 ani*

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI" - premii în cărți -

Condiții de participare: - vîrstă max. 35 ani;

- răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de 15 a lunii următoare apariției ziarului.

Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL LA ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: Ce știi despre Mișcarea studențească?

a fost dat de Sebastian Chelaru din București, 22 ani, student la Istorie, care a câștigat un exemplar din carte "Destinul unei generații" a lui Const. Papanace.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Mișcarea studențească a fost o puternică manifestare naționalistă a tineretului român universitar din perioada interbelică, singura de acest gen în istoria României.

Mișcarea a pornit la Cluj prin mari manifestații studențești de stradă, apoi la celelalte centre universitare: Cluj, București, Iași, Cernăuți, pentru lupta împotriva propagandei bolșevice și ateismului care începuseră să se extindă în facultăți și pentru *numerus clausus*. (care însemna limitarea numărului străinilor în universități până la proporția dintre numărul tuturor străinilor și numărul românilor):

"(...) masele nu dau formule, ci indică primejdii."

"Studentii de azi sunt profesorii de mâine, medicii de mâine, inginerii de mâine, magistrații de mâine, avocații de mâine, prefectii de mâine, deputații de mâine, miniștrii de mâine, cu un cuvânt, conducătorii de mâine ai neamului în toate domeniile de activitate."

"Datoria universităților este către nația lor, pentru care trebuie să pregătească conducători în toate domeniile, și care nu pot fi decât naționali."

"Este cineva care susține că România trebuie condusă de străini?"

"Deci problema evreiască nu naște din ură de rasă."

(Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari")

Caracteristica remarcabilă a mișcării studențești este că revendicările nu erau de ordin material, ci "se ridicau dincolo de

nevoile unei generații, impletindu-se cu linile mari ale neamului"

(Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari")

Mișcarea studențească s-a îndreptat și împotriva presei mincinoase și înstrăinate:

"Presa aceasta

- atacă idea religioasă, slăbind rezistența morală...
- împrăștie teorii antinaționale, rupându-l de pământul țării...
- prezintă fals interesele noastre românești...
- înalta mediocritate și oamenii capabili de corupție...
- otrăvește sufletul neamului, dând zilnic și sistematic publicitate crimelor senzaționale..."

(Corneliu Zelea Codreanu – "Pentru legionari")

Parcă ar vorbi astăzi, de presa din zilele noastre!

La 10 decembrie 1922 delegați din toate centrele s-au adunat la București, au stabilit esența mișcării și revendicările și au declarat lupta (greva generală) până la rezolvarea acestor puncte. De atunci, ziua de 10 decembrie a devenit ziua studenților români.

(Notă: Greva a durat tot anul univ. 1922 – 1923; revendicările nu au fost satisfăcute, dar "importanța lui 10 Decembrie nu stă în faptul că s-au făcut anumite revendicări, ci în năzuința de a se formula revendicări" - Const. Papanace – Destinul unei generații)

La 23 martie 1923 s-a înființat LANC (Liga Apărării Național Creștine) sub conducerea prof. A. C. Cuza, Cornelius Zelea Codreanu fiind responsabil cu organizarea pe țară.

(Mai târziu, viitorul Căpitan dezamăgit de antisemitismul violent și de politicianismul Ligii, a fondat propria organizație, Legiunea).

ÎNTRAREAREA LUNII MAI: În ce temei au fost dizolvate Legiunea "Arhanghelul Mihail" și Garda de Fier?

PREMIU: "Evocări" – Const. Papanace.

Mircea Cozescu - Ștefănești Argeș. Una dintre datorile noastre este și apărarea memoriei marilor personalități legionare atacate pe nedrept de pigmei. Dar asta nu e polemică, ci restabilirea adevărului istoric. Aceasta este și "of"-ul dușmanilor: acum, având revista, putem să apărăm mai eficient adevărul.

Dinu Popovici - Brașov: Bineînțeles că în fiecare an vom scrie, în ianuarie, despre Ion Moță și Vasile Marin, iar în septembrie despre elita legionară masacrată. Nu vă îngrijorați, pentru că subiectele sunt inepuizabile: nu ne vom repeta.

Costică Veru - Timișoara: Nu purtăm "război împotriva lui Horia Sima", ci restabilim adevărul desfigurat de simiști și informam tineretul. Cum Sima nu poate fi scos din istoria legionară, nu se poate nici "așterne făcerea" asupra lui. Lozinca lansată chiar de simiști: "Cultivăm ce ne unește și respingem ce ne dezbină" înseamnă să cultivăm ideologia Căpitanului (punctul de plecare, de referință) și să-l respingem pe Sima (el a adus dezbinarea, iar rezultatele activității lui dezbină și acum). Nu însemnă trecerea sub făcere a denaturării principiilor legionare de către Sima, ci tocmai relevarea și respingerea denaturării!

Dragoș Munteanu - București: Pentru "liniștea" dvs. afirm cu toată seriozitatea că am devenit "antisimistă" nu citindu-i pe Palaghită, Papanace, Borșa și ceilalți, ci citindu-l pe Căpitan și apoi memoriile lui Sima însuși, observând diferențele majore de gândire și comportament dintre Căpitan și epigonul lui. Să vi-l rezum pe Sima, aşa cum reiese din propriile relatări: terorist (atentatele din nov. 1938), dar fricos și laș (3 sept. 1940, 21 ian. 1941); oportunist și "giruetă" (vezi colaborarea cu Carol); incapabil de conducere a Legiunii (abuzurile legionare, cazarile Iorga, Madgearu etc.), lipsit de simț politic (vezi desfășurarea colaborării la guvernare). În special "Sfârșitul unei domnii sângeroase" e o colecție de gafe: vezi cum toți șefii și colaboratorii lui direcți au fost prinși, doar el scăpând (cică prin "minune"), cum tremura pentru pielea proprie, cum l-a omagiat (la propriu) pe călăul Căpitanului; vezi cum și-a deconspirat Siguranței "organizația de pistolari" (cuvintele îi aparțin), cum l-a înconjurat de atenții pe tatăl Căpitanului care l-a ajutat în lupta cu ceilalți "pretendenți la șefie" (cuvintele îi aparțin din nou) până când s-a "consolidat" în fața lui Antonescu și a fost numit prin Decret de Stat "comandant al Legiunii", ca apoi să lupte împotriva binefăcătorului său etc. Într-un cuvânt, se vede toată sfărăria și meschinăria, cum se sucește și se învârtește în jurul cozii, fără ca măcar să o prindă. Am reușit să-mi birui somnul provocat de explicațiile lungi și sofistice citind cu creionul în mână (vă recomand acest fel de lectură).

Gabriela Olaru - Caransebeș: Mi s-a părut întotdeauna incalificabil atacul la adresa familiei Căpitanului din partea unor persoane care pozează în "urmași" "ai Căpitanului și ai Comandanțului" (?!). Ne supărăm când ne denigreză altii, dar "comandanțul" poate întina memoria chiar a familiei Căpitanului, iar dvs. îi preluăți calomniile! Sima a denigrat pe însuși tatăl Căpitanului, membru în Senatul Legiunii, deputat legionar și mare luptător naționalist (și astă după ce Ion Zelea Codreanu îi dăduse girul și îl ajutase, aşa cum mărturisește chiar "comandanțul" în "Sfârșitul unei domnii sângeroase"). Iar simișii, pretinși continuatori ai Căpitanului, n-au atâtă decență încât să se abțină de a critica numele de "Codreanu" (care ar trebui să fie sfânt pentru ei, că doar se pretend "urmași", nu?) Mai ales că nimeni din familie nu a făcut niciodată nici un rău nimănui, nici nu a afectat în vreun fel oarecare imaginea Mișcării. Doi frați ai Căpitanului (Ion și Horia) au fost asasinați, iar ceilalți doi (Decebal și Cătălin) au făcut mulți ani de închisoare comunismă - numai pentru că se numeau "Codreanu"...

Adela Călin - București: Dar "activi" mai sunteți dvs., simiștili în ultimul timp nu ne mai slăbiți cu scrisorele. Mă întreb de ce nu scrieți în ziarul dvs., că doar aveți? O fi vreo "strategie" de a ne obosi și a ne măcina timpul? Altceva mai bun de făcut nu aveți? Îmi

permis să vă amintesc că Legiunea n-a fost creată pentru a acoperi greșelile diferiților șefi care s-au abătut de la linia ei.

Sebi Ene - Alba: Cred că ar trebui, totuși, să vă precizați poziția față de dvs. înșivă: ați luptat pentru Sima personal sau pentru Țară, Neam și Dumnezeu, pentru idealurile Legiunii și ale Căpitanului? Oare credeți că el a fost standardul rezistenței anticomuniste? Să vă fi condus în luptă Sima, aflat la mii de km distanță?

Relu Iordache - Hunedoara: Insolită întrebarea dvs. "căți membri și căți bani avem". Avem mai mulți membri decât anul trecut și mai puțini decât sperăm să avem în viitorul apropiat, iar în privința banilor credem că numai "plasându-ne în armonia originară a vieții – subordonarea materiei spiritului" vom putea birui. Nu negăm rostul și necesitatea materiei în lume, dar vom nega de-a pururi dreptul stăpânirii ei absolute.

MISA (Mișcarea pentru Integrare în Absolut) - București: Se pare că demagogia nu are limite – ceea ce ați luptat "pentru neatârnarea acestui popor". Neatârnarea ... de religia strâmoșească ortodoxă, poate! Oricum, ați "greșit" adresantul Ati ajuns să susțineți că "avem o singură lege" cu dvs. și aceasta ar consta din "unire" (?!), invocând spre convingere pe – citez "Burebista, Decebal, Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul și toți cei care au dăruit viață poporului român, care au apărât dreptul de a fi o națiune liberă". Păi credeți că toți marii înaintași de care amintiți au luptat pentru ... credința hindusă?! Oare Ștefan cel Mare să fi intrat în meditație transcendentală pentru a opri armatele străine la hotar? Sau Mircea cel Bătrân – credeți că pentru drepturile altor credințe și altor popoare pe acest pământ românesc a luptat?

Mariana Bold - Turda: Dar știu că v-ați gândit, nu glumă: după 6 luni de la comemorarea Căpitanului ne scrieți că viitoarele comemorări ar trebui făcute altfel, "modern", de exemplu cu pachetele cu gustări ... în loc de fasole caldă! Cum n-are sens să detaliiez asemenea chestiune, mă mulțumesc să vă răspund că părerea dvs. nu trebuie să coincidă cu a noastră!

Florin Marcu - Câmpulung: Noi nu considerăm (ca toate celelalte publicații) că "răspunderea apartine autorului". Atunci de ce-am mai publica? Să ne aflăm în treabă? Avem o ideologie clară și articolele reflectă principiile noastre (naționaliste și creștine), de aceea nu putem publica texte care nu corespund liniei noastre. Și nici nu intră în vederile noastre atacul furibund la adresa unor oameni pe care nici nu-i cunoaștem, chiar dacă dvs. ne garanțați veridicitatea informațiilor.

Mihai Alexe - Deva: Presupun că sugestia dvs. de a renunța la subtitul revistei sau a-l schimba în "periodic social, cultural și de atitudine - sau în altceva, eventual mai scurt" provine din cele mai bune intenții. Dar dacă vom bate pasul pe loc, tot refăcând ceea ce am făcut deja, încercând să tot perfecționăm, dacă ne vom opri la aspecte secundare în loc să mergem mai departe, nu vom progresă niciodată. Vorba Căpitanului: "Lăsăm critica să ne-o facă istorică, noi acum să cucerim și să înfăptuim că mai mult și că mai bine."

Vali Mancaș - Arad: Cu stîmă vă comunicăm că nu acceptăm donații conditionate.

Tiberiu Vlad - Arad: Regretăm, dar nu vă putem încredea dvs. "tot tirajul revistei, oricare ar fi el" (?!), chiar dacă "plată e anticipată".

Notă: Am răspuns și simiștilor considerând că explicațiile date lor sunt utile pentru cunoașterea adevărului de către "omul de pe stradă", de către tineret, în special.

Nicoleta Codrin

Redactor șef:

Colegiul de redacție:

Secretar de redacție:

Relații cu publicul

Periodic editat de "ACTIUNEA ROMÂNĂ"

ISSN 1583-9311

Nicoleta Codrin

Radu Constantin, Emilian Ghika, Corneliu Mihai

Nicolae Badea

Str. Mărgăritelor nr. 6, sector 2, București

(zona Circului – intersecție cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Vineri, între orele 15⁰⁰ – 19⁰⁰

tel.: (021) 322 3832 și (021) 610 3578 sau 0745 074493

e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com